

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl samosoudkyně Mgr. Ing. Máriou Petrovkovou v hlavním líčení konaném dne 29. června 2017 v Praze

t a k t o :

Obžalovaný

JUDr. Vlastimil M a t u l a ,

nar. [REDACTED] trvale bytem [REDACTED]

j e v i n e n , ž e

v objektu Ministerstva spravedlnosti České republiky, Vyšehradská 16, Praha 2, již odsouzený JUDr. Vladimír Chrástecký v postavení ředitele odboru dohledu a zároveň vrchního ředitele podsektce dohledu a justice Ministerstva spravedlnosti ČR dne 13. května 2010 obdržel k podpisu spolu se spisem č. j. [REDACTED] návrh na odložení podnětu ke stížnosti pro porušení zákona ve prospěch odsouzeného J [REDACTED] B [REDACTED] vypracovaný referentkou I [REDACTED] J [REDACTED] které byla věc přidělena vedoucím oddělení trestního přezkumu a ačkoli již dne 22. dubna 2010 podepsal v totožné trestní věci návrh na odložení podnětu ke stížnosti pro porušení zákona ve prospěch odsouzeného R [REDACTED] T [REDACTED] (pod č. j. [REDACTED] vypracovaný stejnou referentkou a aprobovaný ministryní spravedlnosti dne 4. května 2010) a ačkoli věděl, že věc do té doby vyřizovala kmenová pracovnice uvedeného oddělení I [REDACTED] J [REDACTED] nechal dne 17. května 2010 mimo obvyklý režim přidělování spisů, aniž by o tomto vyrozuměl příslušného vedoucího oddělení trestního přezkumu, který předmětný návrh na odložení schválil, přidělit spis č. j. [REDACTED] stážistovi na odboru dohledu,

oddělení trestního přezkumu JUDr. Vlastimilu Matulovi, s pokynem vypracovat ve věci návrh stížnosti pro porušení zákona včetně návrhu na přerušení výkonu trestu, přičemž obžalovaný JUDr. Vlastimil Matula, poté co si ke spisovému materiálu nechal dne 2. června 2010 připojit spis č. j. [REDAKCE] týkající se odsouzeného R [REDAKCE] T [REDAKCE] ze kterého mu bylo známo, že v podstatě totožné podání ve prospěch tohoto odsouzeného již bylo odloženo, a poté co mu byl znám obsah návrhu [REDAKCE] I [REDAKCE] J [REDAKCE] na odložení podnětu ke stížnosti pro porušení zákona ve prospěch odsouzeného J [REDAKCE] B [REDAKCE] ze dne 12. května 2010, v předmětné věci navrhl dne 7. června 2010 ministryni spravedlnosti podat ve prospěch odsouzených R [REDAKCE] T [REDAKCE] a J [REDAKCE] B [REDAKCE] stížnost pro porušení zákona a současně vypracoval i rozhodnutí o přerušení výkonu trestů odnětí svobody oběma odsouzeným, kteří byli uznáni vinnými rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31.3.2009, sp.zn. [REDAKCE] ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 12.8.2009, sp.zn. [REDAKCE] ze spáchání trestného činu krádeže podle § 247 odst. 1, odst. 4 trestního zákona odcizením finanční hotovosti ve výši 74.000.000,- Kč, která nebyla v rámci trestního řízení vrácena ani zajištěna, za což byl oběma jmenovaným pravomocně uložen trest odnětí svobody v trvání deseti let, jehož delší část měli před sebou, ačkoli pro takový postup nebyly splněny zákonné důvody, což věděl již v době vypracovávání svého návrhu, stejně jako to věděl již odsouzený JUDr. Vladimír Chrástecký v době zadání tohoto pracovního úkolu spoluobžalovanému, a vzdor svému vědomí o nedůvodnosti propuštění odsouzených jednali s cílem tohoto propuštění obou odsouzených z věznic dosáhnout, přičemž se obžalovaný JUDr. Vlastimil Matula vůbec nezabýval argumentací [REDAKCE] I [REDAKCE] J [REDAKCE] v návrzích na odložení podnětu ke stížnosti pro porušení zákona ve prospěch odsouzených R [REDAKCE] T [REDAKCE] a J [REDAKCE] B [REDAKCE] a argumentací senátu Nejvyššího soudu ČR v rozhodnutí o dovolání odsouzených R [REDAKCE] T [REDAKCE] a J [REDAKCE] B [REDAKCE] sp. zn. 7 Tdo 37/2010 ze dne 3. února 2010 (které bylo součástí spisového materiálu), v němž předmětný soud mimo jiné konstatoval, že „soudy nižších stupňů věnovaly hodnocení provedených důkazů dostatečnou pozornost, své úvahy dostatečně odůvodnily a na základě všech souvislostí a v souladu se zásadami logiky došly ke správným skutkovým zjištěním“, a v předloženém návrhu stížnosti pro porušení zákona zamlčel skutečnost, že ve věci bylo dovolání odsouzených odmítnuto, a již odsouzený JUDr. Vladimír Chrástecký tento návrh formálně schválil a nechal předložit k podpisu ministryni spravedlnosti, přičemž oba (obžalovaný i již odsouzený JUDr. Chrástecký) předpokládali, že tento návrh ministryně bez dalšího podepíše, k čemuž také dne 8.6.2010 došlo, a v důsledku toho byli odsouzení R [REDAKCE] T [REDAKCE] a J [REDAKCE] B [REDAKCE] propuštěni z výkonu trestu odnětí svobody a utekli do ciziny, kde byli na základě mezinárodního příkazu k zatčení dne 23.5.2011 zadrženi,

t e d y

pachatelům trestného činu pomáhal v úmyslu umožnit jim, aby unikli výkonu trestu,

č í m ž s p á c h a l

přečin nadržování podle § 366 odst. 1 tr. zákoníku

a o d s u z u j e s e

podle § 366 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **12 (dvanácti) měsíců**.

Podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **24 (dvacetičtyř) měsíců**.

O d ů v o d n ě n í :

Státní zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 2 **podal** dne 29. června 2012 ke zdejšímu soudu **obžalobu** na obžalované JUDr. Vlastimila Matulu a JUDr. Vladimíra Chrásteckého, pro shora uvedený skutek, mírně upravený ve svém popisu, v němž spatřoval přečin nadržování podle § 366 odst. 1 tr. zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku.

Ve věci Obvodní soud pro Prahu 2 již rozhodoval, a to **rozsudkem ze dne 7. srpna 2013** sp. zn. I T 164/2012, kterým na základě důkazů provedených v hlavním líčení uznal oba obžalované vinnými předmětným přečinem a uložil jim trest odnětí svobody v trvání 18 měsíců s podmíněným odkladem jeho výkonu na zkušební dobu 36 měsíců a obžalovanému JUDr. Chrásteckému navíc také trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu výkonu vedoucí funkce v orgánech veřejné moci na dobu 60 měsíců.

Uvedený rozsudek Městský soud v Praze následně (k odvolání obou obžalovaných) **rozsudkem ze dne 18. prosince 2013** zrušil v celém rozsahu a **znovu rozhodl tak**, že oba obžalované uznal vinnými skutkem, jehož popis upřesnil a doplnil (oproti popisu skutku v rozsudku zdejšího soudu) a který rovněž kvalifikoval jako přečin nadržování podle § 366 odst. 1 tr. zákoníku a potrestal je trestem shodným, jak byl původně uložen rozsudkem zdejšího soudu. Důvodem pro tento postup byla v podstatě pouze snaha o precizaci popisu skutku o explicitní doplnění popisu okolností tvořících subjektivní stránku a doplnění odůvodňující argumentace z podnětu odvolacích námitek.

Proti tomuto rozhodnutí podali oba obžalovaní v zákonné lhůtě **dovolání**, které **Nejvyšší soud** usnesením ze dne 10. prosince 2014, jako zjevně neopodstatněné **odmítl** s tím, že oba obžalovaní uplatnili ve svých dovoláních převážně skutkové námitky, které nenaplníjí uplatněné dovolací důvody a pouze v menší míře námitky právní, které ovšem uplatňovali v předchozím řízení, a dále s tím, že napadené rozhodnutí ani řízení, které mu předcházelo, netrpí vytýkanými vadami a nezjistil ani namítaný extrémní rozpor mezi učiněnými skutkovými zjištěními a provedenými důkazy.

Následně obžalovaný JUDr. Matula napadl všechna výše uvedená rozhodnutí (tj. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. prosince 2014 sp. zn. 7 Tdo 1053/2014, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. prosince 2013 sp. zn. 5To 346/2013 a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 7. srpna 2013 sp. zn. I T 164/2012) ústavní stížností a **Ústavní soud**, poté co shledal tuto stížnost oprávněnou, **nálezem** ze dne 19. července 2016

rozhodl, že všemi výše uvedenými rozhodnutími, **byla porušena práva stěžovatele** zaručená v čl. 36 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod **a všechna tato rozhodnutí ve vztahu ke stěžovateli obžalovanému JUDr. Matulovi zrušil.** Ústavní soud se ve svém nálezu vcelku podrobně zabýval jednotlivými provedenými důkazy a jejich hodnocením a dospěl mimo jiné k závěru, že právní závěr soudů o tom, že ze strany stěžovatele byla naplněna skutková podstata přečinu nadřezování podle § 366 odst. 1 tr. zákoníku, je v extrémním rozporu se skutkovými zjištěními soudů, čímž se vymyká z mezí ustanovení § 2 odst. 5 a 6 tr. řádu, a je současně i v rozporu se zásadou *in dubio pro reo*. Otevřel tak prostor pro pokračování v řízení postupem podle § 314h a násl. tr. řádu a též pro eventuální doplnění dokazování a možnost nového hodnocení důkazů.

Po vrácení věci soud I. stupně postupoval dle intencí Ústavního soudu a znovu nařídil hlavní líčení, v němž doplnil dokazování zejména výsledkem svědkyně [REDAKCE] T [REDAKCE] S [REDAKCE] a doplňujícím výsledkem svědkyně JUDr. Daniely Kovářové a dále pak listinnými důkazy, z nichž především cca 80 spisy Ministerstva spravedlnosti, které zpracovával, resp., s nimiž pracoval obžalovaný JUDr. Matula, pečlivě zhodnotil všechny provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu, uvážil všechny okolnosti případu i níže konkretizované výtky Ústavního soudu a zjistil skutkový stav věci tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku.

Obžalovaný (a v současné době již pravomocně odsouzený) **JUDr. Vladimír Chrástecký** v úvodu své výpovědi rozhodně popřel, že by se dopustil jednání, popsaného v obžalobě. Uvedl, že s předmětným spisem nijak nemanipuloval a nebylo v jeho zájmu jakkoli komukoli umožnit vyhnout se trestu nebo uprchnout.

Následně popsal průběh svého působení na ministerstvu spravedlnosti. Uvedl, že má právnické vzdělání a pracoval zde od léta 2009 na pozici ředitele odboru dohledu a od ledna 2010 již na pozici vrchního ředitele, kdy měl na starosti dva odbory, odbor dohledu a odbor justiční. Na ministerstvu spravedlnosti tedy působil po dobu, kdy byla ve funkci ministryně JUDr. Kovářová a pracovní poměr zde ukončil s nástupem nového ministra, tedy někdy v červnu, resp. červenci 2010.

Pokud jde o detaily projednávaného případu, na ty si obžalovaný s odůvodněním, že mu nepřišel ničím zajímavý, nevzpomněl a dále tedy v obecné rovině popsal, jakým způsobem byla rozdělována a vyřizována agenda stížností pro porušení zákona (dále též „SPZ“), která spadala pod oddělení trestního přezkumu v rámci odboru dohledu. Uvedl, že všechny písemnosti v rámci Ministerstva spravedlnosti standardně přicházely na podatelnu a následně, pokud spadaly pod agendu odboru dohledu, byly distribuovány na sekretariát odboru dohledu, kde byla vyčleněna sekretářka - paní R [REDAKCE] která měla mimo jiné na starosti jejich rozdělování. Prakticky to probíhalo tak, že v sekretariátu byly umístěny budníky, resp. šuplíky se jmény jednotlivých vedoucích a referentů a do těchto šuplíků sekretářka přerozdělovala poštu buď přímo, pokud z ní bylo zřejmé, komu náleží, nebo pokud si nebyla jistá, komu náleží, přidělila ji jemu jako řediteli odboru dohledu. Tuto poštu on následně přerozdělil tak, že na písemnost nadepsal jméno referenta, který má příslušnou věc zpracovat, případně název oddělení, na které je nutné písemnost postoupit. Sekretářka takto označenou písemnost následně předala buď do příslušného šuplíku (budníku) nebo přímo příslušné osobě. Poté, co příslušný referent věc zpracoval, byl mu spis předložen zpět s návrhem na vyřízení, tj. na odložení podnětu nebo na podání stížnosti pro porušení zákona. Pokud zde byl návrh na

odložení podnětu, který již byl podepsán vedoucím oddělení trestního přezkumu [REDACTED] B [REDACTED] on jej rovněž podepsal a jednou za měsíc se sepisoval seznam takto odložených stížností, který byl předložen náměstkovi a následně ministryni spravedlnosti. Pokud mu byl předložen návrh na podání stížnosti pro porušení zákona, spisový materiál obsahoval jednak shrnutí případu a jednak konkrétní návrh stížnosti pro porušení zákona ve finální verzi, určený ministryni k podpisu. Pokud bylo současně navrhováno přerušování výkonu trestu, byl tento návrh rovněž součástí spisového materiálu. Poté, co si přečetl shrnutí a návrh stížnosti, věc připodepsal (aproboval) a postoupil ji instanční cestou dál přes sekretariát náměstka k podpisu ministryni. V jaké míře náměstek ministryně, resp. ministryně předložený spis studovali, se vyjádřit nedovedl.

Dále JUDr. Chrástecký popsal, jak po jeho nástupu na ministerstvo spravedlnosti bylo oddělení trestního přezkumu silně poddimenzováno, což bylo nutné řešit, a proto byly osloveny soudy a státní zastupitelství se žádostí o výpomoc ve formě poskytnutí stážístů z řad soudců, resp. státních zástupců. Jakým způsobem a kdy na ministerstvo spravedlnosti nastoupil, jako stážista druhý obžalovaný JUDr. Vlastimil Matula si JUDr. Chrástecký nevzpomněl, neboť soudců a státních zástupců tam v té době nastupovalo poměrně dost. Nevzpomněl si rovněž, kdo přidělil předmětný spis ke zpracování kmenové zaměstnankyni [REDACTED] J [REDACTED]. V této souvislosti ovšem vysvětlil, že zpracovatele nově doručeného spisu neurčovala jeho sekretářka paní R [REDACTED] nýbrž on sám. Spisy tedy přiděloval on a někdy je přiděloval rovněž vedoucí oddělení [REDACTED] B [REDACTED] ovšem jakým klíčem tak činil, to mu známo není. On sám měl k dispozici od jednotlivých vedoucích zpracovanou výtěžnost jednotlivých referentů a na základě toho spis následně přidělil, přičemž rovněž zohledňoval jeho obtížnost. JUDr. Chrástecký si dále rovněž nevzpomněl, jakým způsobem a za jakých okolností byl předmětný spis, s návrhem na odložení podnětu ke stížnosti pro porušení zákona ve prospěch odsouzeného J [REDACTED] B [REDACTED] zpracovaný [REDACTED] J [REDACTED] přidělen stážistovi JUDr. Matulovi. Nevzpomněl si ani na případ, který předcházela uvedenému a který skončil rovněž návrhem [REDACTED] J [REDACTED] na odložení podnětu ke stížnosti pro porušení zákona ve prospěch odsouzeného R [REDACTED] T [REDACTED] odsouzeného v totožné trestní věci jako J [REDACTED] B [REDACTED].

Vzhledem k uvedenému se tedy JUDr. Chrástecký vyjádřil pouze hypoteticky v tom smyslu, že pokud by došlo k tomu, že nejdříve by byla věc odložena a posléze byla předložena s návrhem na podání stížnosti pro porušení zákona, jeho rozhodnutí by záleželo na argumentech, kterými referent odůvodnil tento nový postup ve věci. Pokud by byly argumenty pro návrh stížnosti pro porušení zákona věcně lepší než argumenty původní, pak by neměl pochybnosti a věc by připodepsal. V případě, že by totožnou věc posuzoval podruhé jiný zpracovatel a jeho návrh by byl diametrálně odlišný od návrhu původního zpracovatele, pak zde byl ještě vedoucí oddělení, v té době [REDACTED] B [REDACTED] který byl pro něj odborným garantem a pokud by ten návrh na podání stížnosti podepsal, on sám by zde žádnou pochybnost neměl a rovněž by jej připodepsal. Na okolnosti projednávaného případu si sice již nevzpomíná, ovšem předpokládá, že pokud by se mu spis vrátil s opačným řešením, než bylo původní, zřejmě by jej na to upozornil vedoucí oddělení trestního přezkumu nebo referent, což se v tomto případě zjevně nestalo. Domnívá se, že spis, který měl k dispozici, neobsahoval žádný původní návrh řešení, a za situace, kdy s návrhem na podání stížnosti pro porušení zákona, který zpracovával stážista JUDr. Matula – soudce s praxí trestního soudce, vyslovil souhlas [REDACTED] B [REDACTED] - vedoucí oddělení s třicetiletou praxí na ministerstvu spravedlnosti, neměl on sám o správnosti vyřízení věci žádné pochybnosti, a proto návrh připodepsal. Skutečnost, že

součástí návrhu na podání stížnosti pro porušení zákona byl rovněž návrh na přerušeni výkonu trestu oběma obžalovaným, mu nepřišla nikterak neobvyklá, neboť toto nebyl jediný případ.

K dotazu státní zástupkyně obžalovaný doplnil, že prvotní podnět, který přišel na ministerstvo, byl předložen jemu a on jej následně přidělil dál, většinou vedoucímu oddělení a někdy také přímo referentovi. Žádná pevná pravidla na to, zda věc referentovi přidělí on nebo vedoucí oddělení, zde nebyla. Pokud by byl [REDAKCE] B [REDAKCE] nebo kdokoli jiný z vedoucích oddělení v dlouhodobé pracovní neschopnosti, mohla být věc přidělena přímo referentovi a mohl tak učinit kdokoli. Pokud byl spis v minulosti již někým zpracován, což zjistil tak, že na desky mu sekretářka napsala jméno zpracovatele, přidělil jej k opětovnému zpracování stejnému pracovníkovi. Pokud spis dosud zpracován nebyl, předal jej obvykle vedoucímu oddělení a ten jej sám přidělil.

Pokud byl JUDr. Chrástecký dotázán na elektronickou spisovou službu, uvedl, že ač si na konkrétní případ, týkající se podnětů odsouzených B [REDAKCE] a T [REDAKCE] nevzpomíná, data do elektronické spisové služby vkládala dle jeho názoru podatelna, dále sekretariát tj. paní R [REDAKCE] a případně konkrétní zpracovatel určitého dokumentu. On sám sice s elektronickou spisovou službou nepracoval, domnívá se ovšem, že v mnoha případech časový údaj v elektronické podobě neodpovídal skutečnému - fyzickému předání spisu, jelikož jej sekretářka zapsala buď dříve, nebo později než k předání skutečně došlo. Dle jeho názoru byly tedy spisy předávány v jiném časovém intervalu fyzicky a v jiném elektronicky.

K barevnému rozlišení jednotlivých spisů, obžalovaný uvedl, že pokud si dobře pamatuje, stížnosti byly ve žlutých spisech a věci, které byly spěšné, byly v červené folii. Určení spěšnosti zaleželo na tom, kdo v dané chvíli se spisem pracoval. Červenou fólií tak mohla opatřit spis sekretářka, zpracovatel nebo i on sám. Červené desky tedy pro zpracovatele znamenaly, že má spis zpracovat co nejrychleji, ovšem žádná konkrétní lhůta zde stanovena nebyla a on sám nijak nekontroloval, jak rychle byl následně spis zpracován. Záleželo to na náročnosti konkrétního případu.

K dotazu svého obhájce JUDr. Chrástecký uvedl, že žádné pokyny, jakým způsobem mají zpracovat podnět, svým podřízeným nikdy nedával a ani se jej na to žádný z referentů nikdy neptal. Každý dokument, který mu byl předložen, nejdříve prohlédl, aby zjistil, zda je podepsaný vedoucí oddělení a v případě, že tomu tak nebylo, věc vrátil zpět, v žádném případě ji nepodepisoval. Mezi ním a referentem byl vždy vedoucí oddělení [REDAKCE] B [REDAKCE] který za ním nikdy nepřišel s tím, že by byl ve spise nějaký rozpor, ač obsah všech spisů kontroloval. Nikdo jej zde tedy neupozornil na to, že ve věci bylo již jednou rozhodnuto jiným způsobem. Jelikož se spisovou elektronickou službou nepracoval, neumí si vysvětlit, jak je možné, že někdo měl dle ní spis u sebe několik dní a někdo pouze pár vteřin. Domnívá se, že to bylo z toho důvodu, že se papírová forma spisu nepotkávala s formou elektronickou. Na závěr obžalovaný soudu vysvětlil, že měsíčně četl asi 10 stížností pro porušení zákona a na ministerstvu spravedlnosti se v této souvislosti obecně usuzovalo, že pokud ve věci Nejvyšší soud ČR nařídil veřejné zasedání, tak se jedná o kladně vyřízenou stížnost. On osobně neví o žádném případě, kdy by Nejvyšší soud nařídil veřejné zasedání a následně by vyhlásil zamítavé rozhodnutí. Později, když se o projednávaný případ zajímal, se z médií dověděl, že ve věci bylo nařízeno veřejné zasedání a že ministr vzal podanou stížnost pro porušení zákona zpět.

Obžalovaný JUDr. Vlastimil Matula před soudem uvedl, že od února 2010 působil, po dobu 6 měsíců, jako stážista na Ministerstvu spravedlnosti ČR, na odboru dohledu, oddělení trestního přezkumu. V předmětné době zde žádný jiný stážista nepůsobil a kromě něj tam bylo asi 5 stálých zaměstnanců. Jakým způsobem se na tuto stáž dostal, si již nepamatuje. Někdo z Ministerstva spravedlnosti jej oslovil a dotazoval se, zda by o této možnosti neuvažoval, ale kdo to byl, to už si nevzpomíná. Později sám kontaktoval justiční odbor, se kterým následně o podmínkách předmětné stáže jednal. Stáž tedy probíhala v uvedenou dobu, a to vždy 3 dny v týdnu, konkrétně v pondělí, ve středu a ve čtvrtek. V ostatní dny dále soudil u Okresního soudu v Kladně.

Dále obžalovaný podrobně popsal, v čem jeho práce stážisty na oddělení trestního přezkumu spočívala. Poté, co mu byl přidělen spis s podnětem ke stížnosti pro porušení zákona, tento zpracoval a předal jej dále vedoucímu oddělení. O systému přidělování spisů mu není nic známo. Standardně mu je přiděloval jeho přímý nadřízený – vedoucí oddělení B. tak, že spis našel ve svém budníku k vyřízení. Na deskách spisu sice nebylo uvedeno jeho jméno, ale v počítači bylo uvedeno, komu byl spis přidělen. Vzpomněl si, že některé spisy byly v červených deskách a ty měly být zpracovány přednostně. Pokud jde o konkrétní projednávaný případ odsouzeného B. tento spis našel v budníku k vyřízení, připojil si k němu související spisy, konkrétně spis odsouzeného T. a zřejmě i původní návrh J. na odložení podnětu ke stížnosti pro porušení zákona, pokud ve spise již nebyl založen. Zda tomu tak bylo či nikoli, si již nevzpomíná, ale s jistotou ví, že s jejím návrhem byl seznámen, protože byl v elektronické podobě ve spisové službě. Kromě uvedeného měl k dispozici rovněž předmětný trestní spis z Hradce Králové a po prostudování připojené dokumentace dospěl k závěru, že podnět odsouzeného by mohl být důvodný a zdálo se mu, že stížnost pro porušení zákona by v této věci podána být měla. Proto tedy návrh stížnosti pro porušení zákona u odsouzeného B. vypracoval, a jelikož důvody, které zde uváděl, jednoznačně svědčily i ve prospěch odsouzeného T. rozšířil tento návrh i na něj. Návrh tak podal ve prospěch obou odsouzených. Obžalovaný dále připustil, že mu byl znám obsah rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR o dovolání odsouzených T. a B. ovšem dle jeho názoru důvody, které je vedly k podání podnětu ke stížnosti pro porušení zákona, byly odlišné od důvodů dovolání, proto jejich podněty akceptoval a návrhy ke stížnosti pro porušení zákona zpracoval. Dále obžalovaný připustil, že ani v textu stížnosti, ani ve zprávě pro ministryni se žádným způsobem nezmínil, že ve věci již bylo jiným referentem navrhováno odložení stížnosti pro porušení zákona jako nedůvodné. Rovněž se zde žádným způsobem nevypořádával s argumentací kolegyně J. která věc původně zpracovávala. Pokud jde o návrh na přerušení výkonu trestu, k tomu obžalovaný JUDr. Matula uvedl, že po čtyřech měsících praxe na ministerstvu dospěl k závěru, že ve všech případech, kdy je stížnost pro porušení zákona podávána ve prospěch a do viny, se tento návrh na přerušení výkonu trestu podává automaticky a záleží pouze na ministryni, zda jej podepíše či nepodepíše. Vložil si to tedy tak, že pokud ministr toto právo má, tak ten návrh mít k dispozici musí. V opačném případě by musel ministr věc vrátit k doplnění, což by mu dle jeho názoru mohlo být vytýkáno. V této souvislosti připustil, že ve všech případech pokud navrhl přerušení výkonu trestu, byl jeho návrh ministryní vždy akceptován. Poté, co věc zpracoval, předal ji do budníku B. tedy svého přímého nadřízeného, ke schválení. Pokud by tento měl nějaké připomínky, zřejmě by mu věc vrátil k přepracování. V opačném případě věc připodepsal a postoupil ji dál ke schválení, zřejmě JUDr. Chrásteckému jako řediteli odboru dohledu a dále instanční cestou až ministryni. Zda a v jakém rozsahu spis ministryně studovala, mu není známo, určitě jej ale nestudovala dopodrobna.

Obžalovaný na svou obhajobu dále uvedl, že se domnívá, že v předmětné věci byly dány důvody pro podání stížnosti pro porušení zákona, neboť příslušný soud v Hradci Králové se s neustále se měnícími výpověďmi spoluobžalovaného, resp. spolupachatele odsouzených B. [redacted] a T. [redacted], dostatečně nevypořádal a vyvstaly tak důvodné pochybnosti ohledně jeho věrohodnosti i ohledně řádného hodnocení důkazů. Byly zde tedy důvody k podání stížnosti a šance úspěchu u Nejvyššího soudu byla v poměru 50:50, o čemž jej nakonec utvrdila i skutečnost, že ve věci bylo nařízeno veřejné zasedání. Připadalo mu tedy normální podat v takovém případě rovněž návrh na přerušení výkonu trestu.

Obžalovaný dále popsal, jak se s agendou stížností pro porušení zákona na ministerstvu seznamoval. Uvedl, že v době, kdy na ministerstvo nastupoval, mu bylo známo, jaká agenda mu bude přidělena a co bude zpracovávat. Sám nikdy předtím žádný podnět na stížnost pro porušení zákona nepodával, ovšem jako trestní soudce se s tím ve svých spisech potkával. Po úvodním zaškolení vedoucím oddělení trestního přezkumu B. [redacted] B. [redacted] který jej obecně obeznámil s problematikou, mu jeho sekretářka slečna H. [redacted] připravila vzorové spisy, které obsahovaly různé možnosti a varianty řešení, s nimiž se seznámil. Předložené věci následně zpracovával samostatně a nikdy se nestalo, aby za ním přišel někdo z nadřízených s pokynem, jak má ve věci rozhodnout. Pokud jde o tuto konkrétní věc, vůbec si nevzpomíná, že by o ní s B. [redacted] nebo s J. [redacted] kdy hovořili. Skutečnost, že mu byl předložen spis již zpracovaný předešlým referentem, si vysvětlil tak, že ten, kdo mu spis přidělil, chtěl znát na věc jiný právní názor, protože se zřejmě někdo z vedení neztotožnil s názorem J. [redacted]. Nijak zvláštní mu ovšem tento postup nepřišel. Vůbec jej nenapadlo, že by ve svém rozhodnutí měl uvést, že původně došlo ve věci k jinému rozhodnutí. On se pouze konfrontoval s názorem dovolacího soudu ohledně hodnocení důkazů a také v textu stížnosti proto uvedl, proč si myslí, že ty důkazy jsou v extrémním rozporu s tím, co bylo soudem zjištěno. Že by se měl ve svém rozhodnutí vypořádat s názorem kolegyně J. [redacted] jej vůbec nenapadlo.

V závěru své výpovědi obžalovaný potvrdil, že o předmětné věci hovořil s redaktorkou časopisu paní S. [redacted] ovšem pouze velice krátce a nijak konkrétně. Co přesně jí k věci říkal, si nevybavuje, ovšem tak, jak to ve svém článku napsala, to určitě neříkal. Připustil však, že se spolu bavili o přerušení výkonu trestu a také o tom, že byl rozhodnutím ministryně v tomto směru překvapen, tedy že byl překvapen tím, že ministryně návrh na přerušení výkonu trestu podepsala. Je však přesvědčen, že paní S. [redacted] neříkal to, že „pochopil, že to má posoudit jinak“. Jak jí to sdělil, si nepamatuje, ale takto to určitě nebylo.

K věci soud v rámci hlavního líčení vyslechl celkem 12 svědků, konkrétně vedoucího oddělení trestního přezkumu J. [redacted] B. [redacted] referentku a kmenovou zaměstnankyni oddělení trestního přezkumu J. [redacted] J. [redacted] původní zpracovatelku podnětů ke stížnosti pro porušení zákona podaných odsouzenými B. [redacted] a T. [redacted] sekretářku vedoucího oddělení trestního přezkumu H. [redacted] H. [redacted], sekretářku ředitele odboru dohledu (obžalovaného JUDr. Chrásteckého) V. [redacted] R. [redacted] prvního náměstka ministryně spravedlnosti JUDr. Kolářové M. [redacted] G. [redacted], ministryni spravedlnosti, která tuto funkci zastávala v předmětné době JUDr. Danielu Kovářovou, ministra spravedlnosti, nastoupivšího do funkce po JUDr. Kovářové, JUDr. Jiřího Pospíšila, redaktorku týdeníku I. [redacted] S. [redacted], dále pak známého a po určitou dobu také spoluvězně odsouzeného R. [redacted] T. [redacted] J. [redacted] P. [redacted], jakož i oba odsouzené v předmětné věci J. [redacted] B. [redacted] a R. [redacted] T. [redacted]. V návaznosti na výše specifikovaný nález Ústavního

soudu ve věci vyslechl také [redacted] T [redacted] S [redacted], která byla v předmětné době referentkou a kmenovou zaměstnankyní oddělení trestního přezkumu a v současné době zastává funkci vedoucí oddělení trestního přezkumu (kde nahradila [redacted] B [redacted]) a zároveň zástupkyně ředitele odboru dohledu, pod níž oddělení trestního přezkumu spadá.

Svědka [redacted] J [redacted] B [redacted] před soudem v rámci svého výslechu uvedl, že na ministerstvu spravedlnosti pracuje od roku 1983 a od roku 1985 v podstatě ve stejné pozici vedoucího oddělení trestního přezkumu, resp. původně nazvaném oddělení trestního dohledu. Někdy na podzim roku 2009 podali obhájci odsouzených T [redacted] a B [redacted], každý samostatně, podnět ke stížnosti pro porušení zákona. Po předložení obou předmětných spisů, navrhl věc postoupit k šetření Nejvyššímu státnímu zastupitelství a spisy předložil k aprobaci tehdejšímu řediteli odboru dohledu JUDr. Chrásteckému. Ten však s jeho postupem nesouhlasil a nařídil vyžádat trestní spis a udělat vlastní přezkum. Uvedený pokyn tedy respektovali a vyžádali trestní spis, který ovšem obdrželi až na jaře r. 2010, poté, co skončilo dovolací řízení v této věci. Až do této doby byly oba podněty zapsány v tzv. modrých spisech, kam se zapisovala běžná dohledová agenda. Tyto modré spisy zpravidla velice záhy putovaly na příslušná státní zastupitelství, pokud ovšem nebyl dán pokyn k vlastnímu přezkumu, jak se tomu stalo v tomto případě. Následně se oba spisy zapsaly do tzv. agendy stížností pro porušení zákona, která byla vedena ve žlutých spisech. Modrý spis se tudíž změnil na spis žlutý a byl opatřen i příslušným číslem jednacím. Za běžných okolností tyto žluté spisy přiděloval jednotlivým referentům on, ovšem pokud byl např. na dovolené nebo v pracovní neschopnosti, zastupovala jej [redacted] I [redacted] J [redacted] která tedy spisy po tuto dobu přidělovala. Jelikož se nejednalo o tento případ, přidělil věc obžalovaného T [redacted] ke zpracování [redacted] J [redacted] která provedla ve věci vlastní přezkum, přičemž měla k dispozici trestní spis, podnět obhájce, dovolání ve věci, a navrhla odložení podnětu pro nedůvodnost. Tento návrh kromě něj akceptoval rovněž JUDr. Chrástecký jako ředitel odboru dohledu a posléze i ministryně spravedlnosti. Po tuto dobu byl podnět obžalovaného B [redacted] na lhůtě, neboť si nikdo neuvědomil, že oba tyto podněty spolu souvisí a týkají se jedné trestní věci. Poté, co byl i tento podnět přepsán do tzv. žlutého spisu, věc ke zpracování přidělil opět [redacted] J [redacted] neboť spisový materiál znala a bylo by zjevně neekonomické to dávat dalšímu referentovi. [redacted] J [redacted] opět vyhotovila návrh na odložení stížnosti pro porušení zákona, který on akceptoval a zaslal ji JUDr. Chrásteckému k podpisu. O něco později obdržel od obžalovaného JUDr. Matuly spis odsouzeného B [redacted] s připojeným spisem odsouzeného T [redacted] a s vypracovaným návrhem stížnosti pro porušení zákona a s návrhem na přerušení výkonu trestu obou odsouzených. Tato skutečnost jej poněkud zarazila, neboť nebylo zcela obvyklé, aby v průběhu prověřování podnětu docházelo ke změně referenta, proto se JUDr. Matuly zeptal, proč věc zpracovával on. Ten mu sdělil, že dostal pokyn v uvedené věci zpracovat stížnost pro porušení zákona a také návrh na přerušení výkonu trestu u obou odsouzených. Od koho takový pokyn dostal, nevedl, on však vzhledem k okolnostem předpokládal, že to bylo od JUDr. Chrásteckého, což si následně také ověřil v elektronické evidenci pohybu spisu, ze které zjistil, že spis byl spolu s návrhem [redacted] J [redacted] na odložení věci elektronicky předložen JUDr. Chrásteckému a od něj byl převeden jeho sekretářkou paní R [redacted] na JUDr. Matulu. Nakonec mu tuto skutečnost potvrdila i sama paní R [redacted] která mu sdělila, že jí spis předložil JUDr. Chrástecký s pokynem, aby jej dala JUDr. Matulovi, což následně také učinila. Proto neměl a nemá žádné pochybnosti o tom, že to byl právě JUDr. Chrástecký, který v tomto případě zaúkoloval JUDr. Matulu. Následně tedy, s ohledem na vysvětlení JUDr. Matuly, oba předložené návrhy (jak návrh stížnosti, tak i návrh na přerušení výkonu trestu) aproboval, tedy podepsal, protože pokud byl dán pokyn

z vedení ministerstva, museli jej respektovat.

Svěděk dále doplnil, že ač změna v osobě referenta v průběhu prověřování podnětu nebyla zcela obvyklá, nebyla bohužel ani úplně výjimečná, neboť za dobu ministryně JUDr. Kovářové si vzpomíná na další dva případy, kdy k uvedenému došlo. První případ předcházela stáží JUDr. Matuly a byl v něm zainteresován jiný stážiista [REDAKCE] Š [REDAKCE] kdy se stížnost pro porušení zákona týkala věci J [REDAKCE] Č [REDAKCE] Dalším případem byla věc týkající se odsouzeného H [REDAKCE] kterou z jeho podnětu zpracovávala [REDAKCE] S [REDAKCE] a tato jí byla odebrána v průběhu prověřování a byla přidělena JUDr. Matulovi.

Dále se svědek vyjádřil k četnosti návrhů na přerušeni výkonu trestu v rámci návrhu stížnosti pro porušení zákona, když uvedl, že tento návrh se podával velice sporadicky a prakticky pouze v případech, že naděje na úspěch u Nejvyššího soudu hraničila s jistotou. Za normálních okolností, kdy dostali nařizeno v nějaké věci podat stížnost pro porušení zákona, se kterou se vnitřně neztotožňovali, nikdy nepřikládali návrh rozhodnutí o odkladu nebo přerušeni výkonu trestu. Jedině pokud by k tomuto rovněž dostali výslovný pokyn vedení, tak učinili. V této souvislosti svědek popřel, že by referent musel vždy a za všech okolností podat návrh na odloženi nebo přerušeni výkonu trestu, aby se příp. ministr svobodně rozhodl, zda tento návrh podepíše či nepodepíše. Ba naopak tento návrh byl vždy na zváženi každého referenta podle toho, zda má stížnost tak velkou šanci na úspěch u Nejvyššího soudu, že by následovalo zproštění. Pokud by byla pouze šance na snížení trestu, nebyl důvod tento návrh ke stížnosti pro porušení zákona připojovat.

Svěděk dále shrnul, že oba návrhy [REDAKCE] J [REDAKCE] na odloženi podnětů ke stížnostem pro porušení zákona jak u odsouzeného T [REDAKCE] tak u odsouzeného B [REDAKCE] četl a s oběma se ztotožnil, neboť pozice obou odsouzených byla v této věci téměř identická. Četl také návrh JUDr. Matuly, se kterým se ovšem neztotožnil, neboť jeho stížnost pro porušení zákona směřovala zejména do hodnoceni důkazů a Nejvyšší soud ve svém dovolacím rozhodnutí konstatoval, že v této věci neshledal žádný extrémní rozpor mezi provedenými důkazy, jejich hodnotou a jejich závěrečným hodnocením. Přesto však oba návrhy na stížnost pro porušení zákona, zpracované JUDr. Matulou, akceptoval, tedy připodepsal, neboť v tomto případě bylo stanovisko referenta podmíněno přímým příkazem něco udělat a za této situace k věci žádný hodnotový komentář nepřidával. Poté, co ministryně spravedlnosti podala k Nejvyššímu soudu obě předmětné stížnosti pro porušení zákona (ve věci odsouzeného B [REDAKCE] a odsouzeného T [REDAKCE]), byli oba odsouzení propuštěni z výkonu trestu odněti svobody. Následně, když se ministrem spravedlnosti stal JUDr. Pospíšil, požádal je, aby zpracovali přehled věcí, ve kterých byly podány stížnosti pro porušení zákona, se kterými se vnitřně neztotožnili, tedy na pokyn vedení. Požadovaný přehled tedy zpracoval a uvedl v něm mimo jiné také předmětnou stížnost pro porušení zákona, týkající se obžalovaných B [REDAKCE] a T [REDAKCE], kterou ministr, zřejmě s ohledem na její nedůvodnost a medializaci celé věci v tisku, vzal zpět.

Svěděk se dále vyjadřoval ke způsobu, jakým získávali stážiisty na odbor dohledu, kdy uvedl, že většinou vyzvali náměstka, aby se obrátil na předsedy krajských soudů a požádal je o vytipování vhodných adeptů. Ojedinele se dokonce stávalo, že se někdo ze zájemců přihlásil sám, např. telefonicky. Pokud si vzpomíná, jediní dva stážiisté, kteří k nim na oddělení přišli jiným způsobem, a to tak, že jim bylo shora oznámeno, že nastupují, byli [REDAKCE] Š [REDAKCE] a JUDr. Matula.

Pokud jde o elektronickou evidenci spisů, svědek vypověděl, že tuto vedla na oddělení trestního přezkumu paní H [redacted] která byla nesmírně pečlivá a svou práci odváděla promptně. Nestalo se tedy, že by nějaký spis nebyl včas a řádně zapsán do uvedené evidence. Paní R [redacted] sekretářka ředitele odboru dohledu, v té době JUDr. Chrásteckého, měla na starosti pouze tzv. modré, tedy začátečnické dohledové spisy. Se žlutými spisy, obsahujícími agendu stížností pro porušení zákona, pracovala výlučně slečna H [redacted] která poté, co na obálku spisu napsal jméno referenta, který bude spis zpracovávat, mu ji elektronicky přidělila. Kromě žlutých a modrých desek spisů používali i desky bílé, které se týkali agendy milosti. Pokud věc z nějakého důvodu nesnesla odkladu a vyžadovala tedy přednostní vyřízení, byl spis opatřen červenými deskami. Pokyn ke vložení spisu do červených desek dával obvykle on sám, resp. nevzpomíná si na případ, že by tomu tak nebylo. V projednávaném případě však tento pokyn nevydal, neboť k němu nebyl žádný důvod.

Svědek dále popsal, jakým způsobem při vyřizování stížností pro porušení zákona postupoval ministr spravedlnosti JUDr. Pospíšil, který si za tímto účelem zřídil tříčlennou expertní komisi a jakým způsobem ministryně spravedlnosti JUDr. Kovářová, která předmětné návrhy poměrně rychle podepisovala.

Dále svědek opakovaně zdůraznil, že spisy jednotlivým referentům přiděloval zásadně on sám, příp. v jeho nepřítomnosti J [redacted] neboť v opačném případě ztrácel přehled o zatíženosti svých referentů. Výjimkou zde byly pouze ty tři již popsané případy, přičemž jedním z nich byl případ projednávaný.

Svědek se dále vyjadřoval k rozhodovací praxi Nejvyššího soudu, kdy nepovažuje za neobvyklé, aby Nejvyšší soud ve veřejném zasedání stížnost pro porušení zákona zamítl. Podle něj nařízení veřejného zasedání nic zvláštního nesignalizuje, snad možná připravenost soudců Nejvyššího soudu k rozhodnutí. Dále svědek vysvětlil rozdíl mezi tím, kdy podnět ke stížnosti pro porušení zákona nejdříve zašlou k vyjádření příslušnému státnímu zastupitelství a mezi tím, kdy jej od počátku zpracovávají sami. Zásadní výhoda zde spočívá v tom, že předběžná analýza ze strany státního zastupitelství jim šetří čas, a to nikoli pouze při vlastním přezkumu, ale také při zpracování jejich vlastního výstupu. Proto byl tento postup při vyřizování věci využíván velmi často, zejména v časově náročných případech, kdy v prvním stupni rozhodoval krajský soud, pokud ovšem ředitel odboru (resp. 1. náměstek nebo ministryně) nenařídil vlastní přezkum bez šetření příslušného státního zastupitelství.

Pouze pro úplnost soud na tomto místě uvádí, že v době kdy bylo pokračováno v hlavním líčení po zrušujícím rozhodnutí Ústavního soudu ve věci, nebyl již svědek B [redacted] zaměstnancem Ministerstva spravedlnosti a na jeho pracovní pozici nastoupila svědkyně S [redacted]

Svědčyně I [redacted] J [redacted] která na ministerstvu spravedlnosti v pozici referentky odboru dohledu, oddělení trestního přezkumu, pracuje již 15 let, a která byla prvotním zpracovatelem podnětů ke stížnosti pro porušení zákona, podaných odsouzenými B [redacted] a T [redacted] resp. jejich obhájci, v hlavním líčení uvedla, že předmětné spisy jí byly přiděleny jako obvykle vedoucím oddělení B [redacted] Oba spisy byly nadepsány jejím jménem a nacházely se v jejím budníku, z toho tedy usoudila, že věc je příslušná zpracovat. Nejdříve zpracovávala věc odsouzeného T [redacted] neboť tato zhruba s měsíčním předstihem

předcházela věci odsouzeného B [redacted]. Poté, co si podnět a přílohový trestní spis včetně odvolacího a dovolacího rozhodnutí, řádně prostudovala, v obou případech navrhla odložení věci, neboť důvody k podání stížnosti pro porušení zákona neshledala. Dospěla k závěru, že příslušnými soudy, které ve věci rozhodovaly v I. i II. instanci, bylo vše správně vyhodnoceno. Poté, co k věci napsala své stanovisko, předložila ji vedoucímu oddělení [redacted] B [redacted] a ten ji zřejmě následně instanční cestou postoupil dál. Jelikož se jí žádná z věcí nevrátila zpět s jakýmkoliv pokynem na doplnění či přepracování, domnívala se, že jejímu návrhu bylo vyhověno a oba podněty byly odloženy. Že byla věc odsouzeného B [redacted] následně přidělena JUDr. Matulovi, vůbec netušila, s takovouto informací nedisponovala. S JUDr. Matulou byli v kontaktu, probírali nějaké pracovní věci, ovšem o této skutečnosti ji nikdy neinformoval, ani se v této souvislosti ničeho nedotazoval.

O tom, že došlo ke změně v osobě referenta i ke změně názoru, tedy k podání stížnosti pro porušení zákona u obou odsouzených, se dověděla až po příchodu nového ministra JUDr. Pospíšila. Svědkyně potvrdila, že v souvislosti s jeho příchodem na ministerstvo spravedlnosti se připravovala některá zpětvzetí, týkající se tzv. „pokynových“ stížností pro porušení zákona. Kdo seznam těchto věcí vyhotovoval, si již nepamatuje, ovšem návrhy na zpětvzetí připravovala také, neboť každý z referentů tak činil ve svých věcech. Následně byla tedy stížnost pro porušení zákona u odsouzených B [redacted] a T [redacted] ministrem vzata zpět.

Dále svědkyně potvrdila, že o tom, kdo z referentů bude konkrétní věc přezkoumávat, rozhodoval v zásadě pouze vedoucí oddělení [redacted] B [redacted] jen v jeho nepřítomnosti o tom rozhodovala ona. V této souvislosti připustila, že po přidělení spisu se někdy mohlo stát, že dostala pokyn vedení k vypracování stížnosti pro porušení zákona. V takovém případě, pokud již věc byla předtím odložena, musela návrh stížnosti pro porušení zákona vypracovat, ovšem snažila se v ní nějakým způsobem zakomponovat skutečnost, že byla vyhotovena na základě pokynu vedení ministerstva. Tento postup sice nebyl běžný, ale nebyl ani úplně ojedinělý, stávalo se tak v průměru jednou, max. dvakrát do roka. Kdo z vedení ministerstva předmětný pokyn vydal, jí není známo, obvykle jí byl tlumočen nadřízeným.

Dále svědkyně popřela, že by ke každému návrhu na stížnost pro porušení zákona automaticky přidávala návrh na přerušení, resp. odložení výkonu trestu odnětí svobody. Takovýto postup zvolila pouze v případě, že by odsouzený pobýval ve výkonu trestu odnětí svobody déle než na jaký by byl následně, pokud by Nejvyšší soud její stížnost akceptoval, odsouzen. Základním kritériem tedy byla jednak pravděpodobnost úspěchu stížnosti pro porušení zákona u Nejvyššího soudu, ale také délka uloženého trestu odnětí svobody. Pokud byl trest dostatečně dlouhý, tento postup nenavrhovala. V případě, že by návrh na přerušení výkonu trestu odnětí svobody ke své stížnosti nepřipojila a ministryně by tento požadovala, byla by jí věc vrácena k doplnění.

V závěru svědkyně potvrdila, že úspěšnost vyřizování stížností pro porušení zákona byla v celku vysoká, kolem 90%, ovšem pokud jde o způsob, jakým byla vyřizována u Nejvyššího soudu, v žádném případě se nedalo předjímat, bylo-li nařízeno veřejné zasedání.

Svědkyně H [redacted] H [redacted] která v předmětnou dobu vedla rejstřík stížností pro porušení zákona, vč. její elektronické podoby, v oddělení trestního přezkumu, před soudem velmi podrobně popsala pohyb a evidenci spisů v rámci oddělení. Uvedla, že každou novou věc přichozí na oddělení nejdříve vylustrovala, zda již systémem neprochází, a pokud nikoli,

zapsala jí do elektronického systému, kde jí bylo automaticky přiděleno spisové číslo. Po vložení do desek spis předala vedoucímu oddělení [REDAKCE] B [REDAKCE] a ten jej následně přidělil příslušnému referentovi ke zpracování tím, že na desky nadepsal jeho jméno a spis jí vrátil. Ona poté spis elektronicky převedla na dotyčného referenta a vložila jej do budníku s jeho jménem. Referent si spis převzal a zpracovával, přičemž všechny výstupy, např. dopisy, žádanky, atd. ukládal do spisové služby. Po zpracování jej vrátil do budníku vedoucímu oddělení [REDAKCE] B [REDAKCE] k podpisu, který jí ho poté předal, a ona tento pohyb zaznamenala v elektronické spisové službě a spis předala dál sekretariátu ředitele odboru dohledu. Elektronickou spisovou službu na oddělení trestního přezkumu tedy v předmětné době zpracovávala výhradně ona. Následně svědkyně shrnula, že všechny nově příchozí spisy přiděloval ke zpracování příslušným referentům [REDAKCE] B [REDAKCE] pouze v případě jeho nepřítomnosti jej zastupovala [REDAKCE] J [REDAKCE]. Nikdy se nestalo, že by pokyn k předání spisu dostala od někoho jiného než od těchto dvou. Poté, co byla věc aprobována ministrem, vrátila se zpět na oddělení trestního přezkumu, kde ona podle referátníku vypravila veškeré náležitosti, které bylo třeba, např. odeslala stížnost pro porušení zákona na Nejvyšší soud, informovala o této skutečnosti zúčastněné strany dopisy, atd.

Dále svědkyně uvedla, že pohyb spisu v elektronické podobě odpovídá faktickému pohybu spisu a nikdy se nestalo, že by jakýkoliv spis zapsala se zpožděním. Cokoli, co předmětného dne přišlo z podatelny, ihned zapisovala a předávala [REDAKCE] B [REDAKCE]. Fyzický a elektronický posun spisu byl tedy plynulý. Poté už samozřejmě záleželo pouze na referentovi, kdy si spis ze svého budníku fyzicky převezme. Dále vysvětlila, že posun spisu mohla (fyzicky a zároveň elektronicky) provést i za velmi krátkou dobu, řádově ve vteřinách, a to např. v případě, pokud by věc zapsala na [REDAKCE] B [REDAKCE] a ten by stál fyzicky přímo u ní a ihned označil zpracovatele spisu, což by ona zase obratem zapsala do elektronické služby.

K projednávané věci svědkyně uvedla, že změnu v osobě referenta zaznamenala dodatečně, a to v době, kdy JUDr. Matula žádal připojit spis toho druhého odsouzeného, neboť do té doby o ní nevěděla. V této souvislosti z elektronické evidence spisů zjistila, že poté, co byla věc postoupena řediteli odboru dohledu JUDr. Chrástěckému, jeho sekretářka paní R [REDAKCE] kterou úkoloval právě on jako její nadřízený, jí elektronicky přidělila JUDr. Matulovi.

Svědkyně V [REDAKCE] R [REDAKCE] která byla v předmětné době sekretářkou ředitele odboru dohledu tj. obžalovaného JUDr. Chrástěckého, před soudem v obecné rovině popsala barevně rozlišení spisů a jejich pohyb obdobně jako svědek [REDAKCE] B [REDAKCE] a svědkyně H [REDAKCE]. Pokud jde o konkrétní spisy, týkající se odsouzeného B [REDAKCE] resp. odsouzeného T [REDAKCE] svědkyně uvedla, že s ohledem na množství spisů, které jí prošly rukama, na ty si nevzpomíná. Ovšem pokud by měla možnost nahlédnout do spisové služby, zřejmě by k nim dokázala uvést konkrétnější informace.

Poté, co soud svědkyni umožnil nahlédnout do tabulky spisové služby, svědkyně potvrdila, že pokud je v ní zaznamenán přesun spisu od JUDr. Chrástěckého k JUDr. Matulovi, tak k němu zřejmě skutečně došlo. Ovšem zda jí JUDr. Chrástěcký dal ústní či písemný pokyn ve smyslu, aby spis přidělila JUDr. Matulovi, si již nevzpomíná. Avšak co ji zde zarazilo, byl čas, kdy měla uvedený spis přepsat na JUDr. Matulu, neboť to bylo přibližně 20 minut po půl čtvrté, tedy po konci její obvyklé pracovní doby. Připustila sice, že se v práci mohla zdržet a spis převést po pracovní době, doplnila ovšem, že poté, co ze zaměstnání

odchází, sekretariát nezamyká, resp. pouze otočí klíčkem, a počítač nevypíná. Její kancelář je tedy přístupná pro případ, že by některý z referentů potřeboval nějaký spis po pracovní době, což se již shodou okolností v minulosti stalo, a proto přijali takovéto opatření.

Svědce dále vysvětlila, že v žádném případě nemohla svévolně zapsat přidělení spisu, musela tudíž k tomu dostat pokyn, zřejmě od JUDr. Chrásteckého. Obvyklá praxe byla taková, že tzv. žluté spisy se dávaly do budníku, resp. přihrádky pana ředitele JUDr. Chrásteckého, kde si je vyzvedával a pokud je schválil a podepsal, nechával je u ní na stolečku. Ona následně předmětné spisy počítačově zpracovala a přepsala např. na prvního náměstka, resp. na některého z referentů, pokud dostala takový pokyn. Na tzv. žluté spisy zde byla speciální kancelář, kterou vedla slečna H. a tyto spisy jí rukama prakticky neprocházely, tedy až na malé výjimky, kdy dostala konkrétní pokyn, co má se spisem udělat, resp. komu ho má přidělit. Ona sama se převážně zabývala spisy modrými, které vylustrovala a posléze je připojovala ke spisům žlutým a předala je vedoucímu oddělení, který následně spis přidělil zpracovateli. Byl to právě JUDr. Chrástecký, který zde zavedl praxi, že vedoucí oddělení přidělovali spisy svým podřízeným. Že se v projednávané věci (obžalovaných B. a T.) něco děje zaregistrovala až v době, kdy byla medializovaná a kdy se začalo hovořit o tom, že odsouzení odjeli do Thajska. Do této doby neměla vůbec tušení, že by se spisem bylo něco v nepořádku. K elektronické evidenci spisů svědkyně v obecné rovině uvedla, že čas v ní zapsaný by měl odpovídat realitě, pokud je počítač správně nastavený.

Na závěr svědkyně doplnila, že kancelář stížností pro porušení zákona vedla slečna H. a jejím vedoucím byl B. Právě ona stížnosti pro porušení zákona tedy žluté spisy elektronicky zapisovala a připojovala k nim spisy modré, dohledové. Poté je předkládala B. a ten na desky obvykle napsal, komu spis přiděluje. Pokud by B. nebyl přítomen, jeho zastupováním byla pověřena J. Mohlo se ovšem stát, že v nepřítomnosti B. spisy přiděloval přímo JUDr. Chrástecký, neboť dle jejího názoru tuto pravomoc měl.

Další z před soudem slyšených svědků M. G. který v předmětnou dobu zastával na ministerstvu spravedlnosti funkci prvního náměstka ministryně JUDr. Kovářové, s níž se znali z advokátní kanceláře, si k projednávané kauze na nic mimořádného nevzpomněl, proto k věci vypovídal vesměs v obecné rovině. Uvedl, že jako náměstkovi mu byl zpravidla předložen kompletní spis včetně předkládací zprávy, ve které bylo stručně shrnuto, z jakého důvodu se navrhuje podání stížnosti pro porušení zákona. Obvykle mu spisy přicházely z různých odborů, přičemž se jednalo o desítky až stovky spisů týdně, proto nebylo v jeho možnostech objektivně přezkoumávat jednotlivé případy. Zpravidla si tedy přečetl pouze předkládací zprávu, která byla hlavním zdrojem informací. Případnou změnu postoje, resp. názoru referenta na zpracovávanou věc, by se rovněž dověděl z této zprávy, pokud by zde ovšem byla uvedena. Také informaci o tom, že ve věci již bylo podáno dovolání a jak o něm bylo rozhodnuto, by si zřejmě přečetl v předkládací zprávě. Jinak by se o tom nedověděl.

Pokud jde o projednávanou věc, neměl žádnou informaci o tom, že by podnět odsouzených B. a T. byl původně odložen, proto mu navržené řešení nepřipadalo ničím výjimečné. Pokud by shledal, že je něco v nepořádku, zřejmě by věc vrátil zpět tomu, kdo mu ji postoupil, což byl v tomto případě JUDr. Chrástecký jako ředitel odboru dohledu, se kterým jak připustil, se zná již z právnické fakulty, neboť byli spolužáci. V opačném případě věc aproboval a postoupil ji dále ministryni spravedlnosti.

Svěděk dále popsal složitou personální situaci v době jeho působení na ministerstvu spravedlnosti, kterou se snažili operativně řešit přijímáním stážistů. Jejich nábor vyřizoval justiční odbor, přičemž obvyklý postup byl ten, že oslovili právnické fakulty, soudy a státní zastupitelství se žádostí o pomoc, resp. o poskytnutí osob z řad soudců, resp. státních zástupců. Žádné konkrétní informace k tomu ovšem nemá, a pokud jde o stáž JUDr. Matuly, nevzpomíná si, že by s někým v této věci komunikoval.

K elektronické spisové službě svědek sdělil, že on sám s ní nepracoval, všechny věci v tomto směru vyřizovala jeho sekretářka paní A [REDAKCE] ovšem přístup k ní měl a pokud chtěl, mohl do ní nahlížet a čerpat z informace. Domnívá se, že pokud v ní je uvedeno, že měl určitý konkrétní spis zpracovávat pouhých 9 vteřin, toto není možné ani reálné. Elektronický oběh spisu tedy zřejmě neodpovídal oběhu fyzickému. Jakým způsobem mohlo k tomuto pochybení dojít, svědek vysvětlit nedovedl, považoval ovšem za vyloučené, že by se jej dopustila paní A [REDAKCE] která elektronickou evidenci spisů v jeho případě vedla. Pokud mu byl tedy předložen spis, podepsaný příslušným referentem, vedoucím oddělení a ředitelem odboru, v obecné rovině to pro něj znamenalo, že je zpracován formálně správně a nic mu tedy nebrání v jeho aprobaci.

Pokud jde o projednávanou věc odsouzených T [REDAKCE] a B [REDAKCE] svědek doplnil, že po podpisu ministryní mu nebyl znám osud této věci, ovšem poté, co se o ni začala zajímat média, se dověděl, že Nejvyšší soud ČR k projednání věci nařídil veřejné zasedání, že se řešilo, kdy oba odsouzení uprchli a také, že stížnost pro porušení zákona byla ministrem JUDr. Pospíšilem nakonec vzata zpět. Nařízení veřejného zasedání sice svědek v obecné rovině považuje za určitý signál ze strany Nejvyššího soudu, ovšem zda tím signalizuje, vyhovění stížnosti či naopak nevyhovění stížnosti, říci nedovedl.

Svědčyně JUDr. Daniela Kovářová, která v předmětné době zastávala post ministryně spravedlnosti **a svědek JUDr. Jiří Pospíšil**, který byl na tomto postu jejím předchůdcem a také jejím nástupcem, před soudem popsali, jakým způsobem postupovali při podávání stížnosti pro porušení zákona. Oba v podstatě shodně uvedli, že s ohledem na rozsah předmětné agendy nebylo v jejich silách každou věc detailně zkoumat, proto se v zásadě spolehli na obsah předkládaných dokumentů a jejich aprobanty.

Svědčyně JUDr. Kovářová před soudem jednoznačně potvrdila, že všechny dokumenty, které jsou opatřeny jejím podpisem, určitě četla, ovšem podklady a spisy k nim přiložené s ohledem na množství předkládané agendy číst nemohla. Bylo toho takové množství, že i při nejlepší vůli nešlo věc do hloubky prostudovat. Pokud tedy byla tzv. košilka předmětného dokumentu řádně podepsaná prvním náměstkem a dalšími příslušnými zaměstnanci, dospěla k názoru, že věc je po odborné a faktické stránce v pořádku a v podstatě se zabývala pouze stránkou stylistickou. Za dobu jejího působení na ministerstvu jí bylo předloženo řádově 200-300 stížností pro porušení zákona, přičemž pouze minimum z nich obsahovalo také návrh na přerušení, resp. odložení výkonu trestu odnětí svobody. Jednalo se řádově celkem o 6 maximálně 8 případů. Pokud tento návrh ve spise připojen byl, nikdy se nestalo, že by stížnost podala a přerušení výkonu trestu odmítla. Pokud ovšem ve spise tento návrh připojen nebyl, sama jej nepožadovala.

Dále svědkyně popřela, že by kdykoli a komukoli dala pokyn, jak má ve věci rozhodnout, protože k věci do doby, než byla zpracována, neměla žádné informace. Připustila ovšem, že se párkrát stalo, že ji některý z poslanců požádal o prověření konkrétní záležitosti, resp. zjištění, v jakém stádiu se věc nachází, a v takovém případě skutečně vydala pokyn, resp. žádost o přešetření předmětné věci. Nikdy ovšem nedala žádný pokyn ke konkrétnímu způsobu vyřízení věci, v tomto směru se spoléhala na své podřízené.

V projednávané věci si svědkyně není vědoma toho, že by podávala stížnost pro porušení zákona za situace, kdy již původně byly oba podněty odloženy, pouze si vzpomíná, že po podání stížnosti jí byl doručen nesouhlasný dopis ze státního zastupitelství, který vzala na vědomí s tím, že vyčká rozhodnutí Nejvyššího soudu. Co se se spisem dělo dál, nijak blíže nesledovala a až posléze, kdy již nebyla ve funkci, se zřejmě od spolku Šalamoun dověděla, že ve věci bylo nařizováno veřejné zasedání, což pro ni bylo velikým zadostiučiněním, neboť v jejích očích to znamenalo, že stížnost bude zjevně úspěšná a že jí Nejvyšší soud vyhoví. Následně jí však její nástupce JUDr. Pospíšil vzal zpět, což se nikdy předtím nestalo, a až v této souvislosti se zvedla vlna nesouhlasu s tím, že odsouzení byli z výkonu trestu propuštěni.

Vzhledem k tomu, že Ústavní soud se v bodě 61. svého nálezu opírá o obsah výsledku svědkyně JUDr. Kovářové z přípravného řízení, kdy se fakticky jednalo o podání vysvětlení před zahájením trestního stíhání obžalovaných a nikoli o výslech svědka, bylo nezbytné tento důkaz provést procesně použitelným způsobem, a sice v souladu s ustanovením § 211 odst. 6 tr. řádu požádat státního zástupce a obžalovaného o souhlas se **čtením úředního záznamu o podaném vysvětlení JUDr. Kovářové ze dne 2.1.2012**. Po udělení jejich souhlasu byl následně tento důkaz před soudem proveden. Svědkyně v rámci podaného vysvětlení mimo jiné uvedla, že jako advokátka po dobu své 25 leté praxe opakovaně za své klienty podávala podněty k podání SPZ. O podnětech odsouzených T [redacted] a B [redacted] na podání SPZ se v době kdy byla na ministerstvu spravedlnosti činná jako ministryně, nikdy nedozvěděla, neměla je k dispozici, ani je nečetla. Denně podepisovala zhruba 200 dokumentů, které jí byly předkládány v 9 podpisových knihách zhruba třikrát denně. Veškeré tyto písemnosti byly opatřeny tzv. košílkou, na které se nacházely kolonky určené pro podpisy oprávněných osob (včetně kolonky pro podpis ministryně) a uvnitř které byly vlastní dokumenty. Zpočátku se snažila tyto dokumenty společně se spisem před podpisem číst, ale pak zjistila, že vzhledem k jejich množství, bych ve své pozici v podstatě nedělala nic jiného, a proto nadále tyto písemnosti a spisy nečetla, pouze letmo přeletěla a spolehla na stanovisko svých podřízených, který byli na košilce podepsáni. Shodně postupovala i ve věcech podaných SPZ. JUDr. Kovářová v rámci podaného vysvětlení dále potvrdila, že přeloženou písemnost nazvanou „Informace po paní ministryni“ ze dne 7.6.2010 včetně rozhodnutí o přerušení výkonu trestu skutečně podepsala, ovšem vlastní podkladový spis nečetla. O nějakém předchozím odložení podnětu ve věci odsouzeného T [redacted] neměla ani tušení, neboť nebylo možné si pamatovat vše, co podepsala. Rozhodnutí o přerušení nebo odkladu výkonu trestu nebylo obvyklé, ovšem pokud jí bylo předloženo ke schválení a podpisu, tak se spolehla na stanovisko svých podřízených a navrhované dokumenty podepsala. Bez podpisu vracela věci k přepracování pouze v případě, že v nich byly gramatické chyby, nebo návrh neměl „hlavu a patu“.

V rámci doplňujícího výsledku (po zrušení věci Ústavním soudem) svědkyně JUDr. Kovářová podrobně popsala svou profesní kariéru, kdy mimo jiné uvedla, že v advokacii působí prakticky od roku 1987, přičemž v období od května 2008 do února 2011 měla výkon

advokacie pozastaven z důvodu výkonu funkce ředitelky justiční akademie a funkce ministryně spravedlnosti. V roce 1999 se stala členkou představenstva České advokátní komory a advokacii se věnovala stále méně. Za 30 let své praxe podala cca 5-10 podnětů ke stížnostem pro porušení zákona. Bylo to spíše v době dřívější, kdy se advokacii věnovala více a působila jako obhájce ex officio. Jednalo se o případy ojedinělé a pravděpodobnost úspěchu zde byla minimální až nulová. Využívání všech zákonných možností je typické pro dnešní dobu cca 10 let, v době kdy se tím zabývala, to bylo výjimečné. Prakticky se to pouze zkoušelo, úspěch se v zásadě neočekával. Na ministerstvu působila celkem 14 měsíců. Agenda stížností pro porušení zákona tvořila cca 3-4 % jejich povinnosti ve funkci ministryně. Většinu času jí zabírala kauza Č[REDAKCE] jenž byla významná. Ostatním agendám SPZ se vůbec nevěnovala. Dále svědkyně uvedla, že zpočátku vše, co bylo v tzv. podpisové knize, četla, později již četla pouze košilky, kde již byly podpisy a dále papíry, dopisy či přípisy, které sama podepisovala. Asi ve dvou případech si vyžádala spis. Nakonec zavedla systém, dle kterého, byl na desce spisu uveden mobilní telefon na referenta pro případ, že se k věci potřebovala něčeho dotázat.

Jelikož soud vnímal rozpor ve výpovědích svědkyně v přípravném řízení a v hlavním líčení ohledně toho, co všechno z předložené podpisové knihy vlastně četla a co nikoli, svědkyně svou výpověď v tomto směru upřesnila. Uvedla, že zpočátku když nastoupila na pozici ministryně, byla v podpisové knize tzv. košilka a v ní založeny nějaké materiály a další doprovodný spis. Četla tedy obal i vnitřek a dokonce i doprovodné spisy. Protože se to nedalo časově zvládnout, tak po celý další rok četla pouze košilku, ve které bylo uvedeno, co se po ní vlastně chce a nějaká předkládací zpráva. To, co podepisovala, četla, neboť se nechtěla podepsat pod něco, kde by třeba byly gramatické chyby či nějaké divné obraty. U SPZ si tedy přečetla košilku a text SPZ a připojené spisy (až na dvě výjimky – případ Č[REDAKCE] a případ [REDAKCE] policisty) nečetla, neboť na to neměla čas.

Dále svědkyně (pro ilustraci) doplnila, že se „ministrování“ věnovala 19 hodin denně, přičemž za 14 měsíců ve funkci, byla pouze jednou na dovolené a dvakrát na lyžích, jinak byla po celou dobu buď ve sněmovně, nebo podepisovala podpisové knihy nebo seděla na vládě, nebo něco zahajovala nebo pokládala věnce nebo někde řečnila nebo debatovala s kolegy. Půl až hodinu se denně věnovala podepisování listin. Někdy to bylo v kanceláři, někdy v autě, někdy ve sněmovně, někdy na vládě. Dále svědkyně vysvětlila, že pokud na deskách vyžadovala telefonní spojení na referenta, bylo to z toho důvodu, že například ve věcech evropské unie byly předkládací zprávy naprosto nesrozumitelné. Ač měl jejich text na první pohled podnět, přísudek, atd., přesto nevěděla, co se po ní vlastně chce.

Ke stížnostem pro porušení zákona si svědkyně nevzpomněla, že by něco u SPZ nepodepsala. S tím, že by byla SPZ špatně napsaná a ona jí odmítla, se nesetkala. Že by v ní bylo přiloženo oponentní stanovisko, se nikdy nestalo.

Svědék JUDr. Jiří Pospíšil uvedl, že s projednávanou věcí přišel do styku až poté, co ve funkci ministra vystřídal JUDr. Kovářovou. Celá kauza spadala do působnosti nového náměstka pana F[REDAKCE] M[REDAKCE] který si udělal jakousi vnitřní inventuru, tzv. rozporuplných stížností pro porušení zákona, tedy stížností, k nimž chybělo doporučení příslušných odborníků, případně jejich doporučení byla rozporná. Důsledkem uvedené inventury bylo, že na základě doporučení odborníků a také proto, že byl současně s podáním stížnosti pro porušení zákona odsouzeným přerušen výkon trestu odnětí svobody, vzal předmětnou stížnost

pro porušení zákona zpět. Byla to jediná možnost, jak zrušit rozhodnutí jeho předchůdkyně o přerušení výkonu trestu.

Následně svědek podrobně popsal, jakým způsobem byla agenda stížností pro porušení zákona zpracovávána v období jeho prvního mandátu, tedy před nástupem ministryně JUDr. Kovářové, a období jeho druhého mandátu, tedy po odchodu JUDr. Kovářové z funkce ministryně. V prvním období byl obvykle nejdříve učiněn dotaz na příslušné orgány činné v trestním řízení, které se k věci vyjádřily, a následně odborníci, tedy zaměstnanci příslušného oddělení zpracovali návrh, jehož odborným garantem byl pro něj první náměstek, v té době [REDAKCE] K [REDAKCE]. Pokud tento předmětný postup doporučil, on jej akceptoval, neboť jako netrestní právník jej mohl jen těžko posoudit odborně. V období druhého mandátu již odpovědnost za předmětný návrh neponechával pouze na jeho zpracovateli, resp. prvním náměstkovi, ale zřídil tzv. kolečko tří expertů - akademiků, kteří nebyli zaměstnanci Ministerstva spravedlnosti a kteří se k předmětnému návrhu rovněž vyjadřovali. Jejich návrh, resp. doporučení posléze, až na jednu výjimku, akceptoval. Tato výjimka se týkala kauzy mediálně známého [REDAKCE] kdy se přes zamítavé stanovisko odborníků rozhodl stížnost pro porušení zákona podat. Měl v této věci tedy odlišný názor, který byl ochoten si před veřejností obhájit a nést za něj případnou politickou odpovědnost.

Svědka k věci dále doplnil, že pokud si dobře pamatuje, oba propuštění odsouzení (B [REDAKCE] i T [REDAKCE]) skončili někde v zahraničí a ve věci musel zasahovat speciální útvar Policie ČR. S informací o nařízení veřejného zasedání u Nejvyššího soudu v předmětné době nepracoval a i pokud by takovou informaci měl, nedovedl by z ní dovodit žádný předběžný závěr. S takovými úvahami při rozhodování o zpětvzetí stížnosti pro porušení zákona vůbec nepracoval.

V závěru svých výpovědí **oba svědci - ministři** obecně vyjádřili k týdeníku [REDAKCE] který projednávanou kauzu medializoval. Zatímco ministryně JUDr. Kovářová označila článek v týdeníku [REDAKCE] týkající se předmětné věci, za velice manipulativní, ministr JUDr. Pospíšil označil tento týdeník za seriózní a nikoli tendenční médium, s projevující se snahou psát korektně, nikoli účelově.

V hlavním líčení byla dále vyslechnuta redaktorka [REDAKCE] **svědkyně I** [REDAKCE] S [REDAKCE] která se projednávanou kauzou zabývala a následně o ní psala. Uvedla, že se při své práci dověděla o rozmáhající se praxi, při které citlivější stížnosti pro porušení zákona vypracovávali nikoli kmenoví zaměstnanci Ministerstva spravedlnosti, nýbrž stážisté. V této souvislosti se dověděla o dvou případech, jedním z nich byla stížnost pro porušení zákona, týkající se odsouzeného P [REDAKCE] kterou měl zpracovat stážista [REDAKCE] Š [REDAKCE] - soudce Okresního soudu v Ústí nad Labem a druhým byla kauza odsouzených B [REDAKCE] a T [REDAKCE] kterou měl zpracovat stážista JUDr. Matula - soudce Okresního soudu v Kladně. Jelikož se dověděla, že ve věci, kterou zpracoval JUDr. Matula, byly původní zpracovatelkou [REDAKCE] J [REDAKCE] oba podněty ke stížnosti pro porušení zákona (T [REDAKCE] i B [REDAKCE]) odmítnuty jako nedůvodné, rozhodla se jej vyhledat a na uvedenou problematiku se zeptat. JUDr. Matulu kontaktovala celkem třikrát, z toho dvakrát osobně přímo u Okresního soudu v Kladně, a potřetí telefonicky.

Při první schůzce, ke které došlo před 20. zářím 2010, kdy zveřejnila první článek k této věci, jí JUDr. Matula sdělil, že spis byl uložen v červených deskách, z čehož pochopil, že má věc zpracovat urychleně a jelikož věděl, jak bylo ve věci původně rozhodnuto,

pochoopil, že má rozhodnout opačně. Na dotaz, kdo mu tuto práci přidělil, odpověděl, že pan Chrástecký, který jej na stáž na ministerstvo pozval, přestože se předtím vůbec neznali, neboť o něm zřejmě věděl z dob, kdy pracoval na právnické fakultě. V této souvislosti svědkyně doplnila, že jelikož se jí JUDr. Chrásteckého nepovedlo kontaktovat před uveřejněním předmětného článku, tuto skutečnost tehdy ještě nepublikovala. Dále svědkyně uvedla, že na této první schůzce jí JUDr. Matula vysvětlil, že celou stížnost pro porušení zákona založil na jiném hodnocení důkazů, a když se zeptala, v čem to jiné hodnocení spočívá, sdělil, že mu nepřišlo úplně nereálné to, co napsal, a že si nemyslí, že napsal úplný nesmysl. Dále doplnil, že ho sice malinko překvapilo, že ministryně oba dva odsouzené propustila, resp. výkon jejich trestu přerušila, bylo to ovšem její právo, které zřejmě využila.

Svědkyně dále popsala průběh druhé schůzky s obžalovaným JUDr. Matulou, ke které mělo dojít někdy na přelomu května a června roku 2011, tedy rovněž před zveřejněním dalšího článku, týkajícího se předmětné věci. Uvedla, že mu zde již položila přímou otázku, zda si vzal nějaký úplatek v souvislosti s předmětnou stížností pro porušení zákona, on na to odpověděl, že za to nic nedostal. Tentokrát již ovšem nezmiňoval JUDr. Chrásteckého jako osobu, která mu spis přidělila, nýbrž mluvil v množném čísle a uváděl, že si nemůže vzpomenout, kdo konkrétně mu spis přidělil. Na přímý dotaz opět potvrdil, že ze spisu pochopil, že má stížnost pro porušení zákona vyhotovit, neboť neví, proč jinak by mu jej předložili. Bylo mu jasné, co se od něj očekává, tak to udělal. Na další přímou otázku v tom smyslu, že stížnost pro porušení zákona vypracoval jaksi účelově, aby vyhověl svým nadřízeným, odpověděl, že toto nezastírá, ale že si říkal, že Nejvyšší soud třeba v tom spise nějaké porušení zákona najde. Připustil zde pravděpodobnost 50:50. Na této druhé schůzce zaznamenala svědkyně další posun ve vyjádření JUDr. Matuly, a to v souvislosti s přerušением výkonu trestu obžalovaných, kdy uvedl, že by v takovémto případě, kdy nebyly zajištěny peníze z trestné činnosti, takovýto postup nedoporučil a že byl rozhodnutím ministryně velice překvapený. Vysvětlil jí, že tento návrh na přerušení výkonu trestu se k věci přikládá běžně jako tzv. bianco návrh a je pouze na ministryni, zda jej využije či nikoliv.

V době, kdy připravovala již třetí text článku, což bylo někdy v březnu roku 2012, jí už JUDr. Matula pouze telefonicky slušně sdělil, že již se k věci vyjadřovat nebude. K žádnému rozhovoru tedy již nedošlo.

Následně svědkyně před soudem popsala, jak se snažila kontaktovat obžalovaného JUDr. Chrásteckého, prvního náměstka ministryně G [redacted] a také ministryni JUDr. Kovářovou, přičemž v prvním případě nebyla úspěšná, neboť obžalovaný v tu dobu pobýval někde v zahraničí, ve druhém případě sice úspěšná byla, ovšem hovořila s náměstkem pouze telefonicky a ten jí sdělil, že podklady ke stížnostem on nezpracovával a ve třetím případě se s ministryní osobně setkala a ta jí sdělila, že podepisovala v podstatě všechno, co dostala do ruky, neboť mnohdy neměla dostatek času si věc prostudovat, a nepřímo sváděla vše na prvního náměstka, který jí věci předkládal. Na její přímý dotaz, zda jí (ministryni) nenapadlo, že lidi, kteří pro ni pracují, ji nějakým způsobem využili, pokud tedy ona sama z toho neměla žádný prospěch, odpověděla, že nic takového vyloučit samozřejmě nemůže. Svědkyně také popsala, jak se opakovaně snažila kontaktovat oba odsouzené, tedy jak B [redacted] tak i T [redacted] v místě jejich bydliště, ovšem neúspěšně.

K obsahu výslechu svědkyně S [redacted] se obžalovaný JUDr. Matula po jejím skončení vyjádřil v tom směru, že tu první schůzku svědkyně v zásadě popsala tak, jak

probíhala, až na to, že si nevybavuje, že by se bavili konkrétně o JUDr. Chrásteckém. Pokud jde o druhou schůzku, na tu si nepamatuje, vypadla mu z hlavy. Svědkyní zmiňovaný následný telefonický kontakt proběhl tak, jak uvedla.

Svědék J. P. (tč. ve výkonu trestu odnětí svobody) v rámci své výpovědi u hlavního líčení uvedl, že odsouzeného T. zná asi 15 let, neboť bydleli společně v jednom domě a posléze byli po dobu asi jednoho roku společně ve výkonu trestu odnětí svobody. Přes něj zná také odsouzeného B. z doby, kdy se scházeli. Když byli s T. ve výkonu trestu, ten se mu asi týden předtím, než byl propuštěn, zmínil, že jeho advokátka paní Rýdlová se nějakým způsobem zná s paní Kovářovou a že jej za 2 miliony Kč dostane ven. Nejdříve si myslel, že si T. dělá srandu, jenomže pak mu sdělil, že bude do týdne doma a že ho ani nezajímá, jak dopadne dovolání, které měl v té době podané. No a za týden, když se vrátil z práce, už tam T. nebyl. Na dotaz, v jaké souvislosti se mu T. o svém propuštění zmínil, svědek popsal, jak si prohlížel časopis s auty, kde se mu líbilo jedno dražší vozidlo zn. Ferrari, které ukázal T. s tím, že by si také takové přál a T. na to reagoval tak, že cena toho vozidla je jeho propustka na svobodu. O bližších podrobnostech ani o detailech trestní věci, pro kterou byl odsouzen, se T. blíže nezmiňoval a on se na ně neptal, neboť by to bylo vnímáno jako vyzvídání. Ve výkonu trestu se prostě nikdo nikoho na nic neptá a v zásadě všichni svou vinu popírají. Dozvěděl se tedy jen to, co mu T. sám sdělil, jako např. že byl odsouzen za přepravení vozidla a že jej do vězení dostal jeho kamarád, který to vozidlo řídil. Pokud může soudit, T. neměl s penězi evidentně žádný problém ani na svobodě ani ve výkonu trestu. Zde posiloval a také se učil španělsky a italsky, jestli to ovšem bylo pouze z dlouhé chvíle nebo to mělo nějaký účel, svědek říci nedovedl.

Jako **svědci** byli k hlavnímu líčení předvoláni rovněž J. B. a R. T. (tč. ve výkonu trestu odnětí svobody), v jejichž trestní věci byla předmětná stížnost pro porušení zákona ministryní podána, a to vč. návrhu na přerušování výkonu jejich trestů odnětí svobody, ovšem tito po řádném poučení vypovídat před soudem odmítli s odvoláním na hrozbu trestního stíhání, které by si svou úplnou a pravdivou výpovědí mohli přivodit.

Poté, co Ústavní soud zrušil všechna předchozí rozhodnutí ve věci, doplnil nalézací soud dokazování výsledkem svědkyně T. S. která působí na oddělení trestního přezkumu již od roku 2005, přičemž v předmětné době jako odborná referentka a dnes jako vedoucí oddělení. Svědkyně podrobně popsala, jaký byl postup při vyřizování podnětů k SPZ za ministryně spravedlnosti JUDr. Kovářové a jaký za ministra spravedlnosti JUDr. Pospíšila. Poukázala na rozhodnutí ministryně č. 22/2009, dle kterého jednak v taxativně vyjmenovaných případech a jednak v případech, kdy tak rozhodl ministr, příslušný náměstek nebo ředitel odboru dohledu, řešil odbor justičního dohledu podněty samostatně, bez součinnosti se státním zastupitelstvím, což bylo pracnější a časově náročnější. Na spisech takto určených bylo již vyznačeno, obvykle JUDr. Chrásteckým, že spis bude řešen bez součinnosti. Hlavním komunikačním partnerem pro referenty byl tedy ředitel odboru JUD. Chrástecký. Svědkyně si vzpomněla, že právě s ním komunikovala ohledně případu, kdy si ministryně přála zpětvzetí SPZ, neboť to byl on, kdo jí to tlumočil, a zajímala se o důvod tohoto postupu.

Pokud jde o předmětnou kauzu, svědkyně uvedla, že se s ní seznámila až po nástupu ministra JUDr. Pospíšila a to pouze do té míry, aby mohla vyhovět jeho požadavku projít

všechny návrhy na SPZ ministryně JUDr. Kovářové a případně zvážit jejich zpětvzetí. Podruhé se kauze věnovala v souvislosti s poskytnutím součinnosti na žádost zdejšího soudu, kdy byla pověřena vypracovat požadované podklady. V době kdy byla kauza aktuální (v roce 2010) se k ní z pozice referentky nedostala, neboť ji nezpracovávala. S obžalovaným JUDr. Matulou do styku, kromě porad oddělení trestního přezkumu, prakticky nepřicházela.

Dále svědkyně uvedla, že by nepovažovala za nic výjimečného, pokud by se jí do rukou dostala věc, kterou již dříve rozhodoval jiný kolega, neboť podněty k SPZ se podávají i opakovaně a stává se, že kolega již jako referent nepůsobí, nebo je na dovolené případně v dlouhodobé pracovní neschopnosti. Jí se to sice nestalo, ale pokud by tomu tak bylo, rozhodně by se snažila zjistit, kdo takový pokyn vydal a proč, a také stanovisko původního referenta. Za naprosto automatické a přirozené svědkyně považuje, že referent v pořadí druhý, ve svém stanovisku uvede, že s původním stanoviskem nesouhlasí (pokud tomu tak je) a proč. Pokud ve věci již rozhodoval Nejvyšší či Ústavní soud, jejich stanovisko je pro referenty zavazující a vždy jej musí uvádět v informativních zprávách pro toho, komu jsou adresovány, tj. pro ředitele odboru, náměstků nebo ministra. Svědkyně připustila, že za ministryně JUDr. Kovářové zaznamenala případ, kdy ke stanovisku referenta příslušný aprobant vložil opačná či rozdílná stanoviska a věc byla předána ke zpracování jinému referentovi. Šlo o případ dvou lékařů, kde byla podána SPZ ve prospěch jednoho a v neprospěch druhého obviněného.

Svědkyně popsala, jak i za ministryně JUDr. Kovářové se nejdříve (po nápadu věci) prováděla lustrace dle jména obviněného a pokud jich bylo více, tak dle jména všech spoluobviněných. Tím se zjišťuje, zda již v minulosti byl ve věci podaný podnět, případně s jakým výsledkem. Připojení souvisejících spisů je nezbytné k posouzení věci a zhodnocení, zda podnět obsahuje nové skutečnosti nebo zda námitky v něm uvedené jsou totožné s původními. Lustraci provádí kancelář ještě předtím, než spis putuje vedoucímu oddělení k přidělení referentovi. Ministru se obvykle předkládají odborové spisy (které obsahovaly podnět k SPZ, výsledky šetření státního zastupitelství, jeho zprávu, zprávu referenta a případně vypracovaný návrh SPZ) společně s tzv. košílkou opatřenou podpisy zúčastněných, kteří tak potvrzují svůj souhlas s věcí, případně bez podpisu a s výhradou či připomínkami vůči navrhovanému postupu. V podstatě se zde jedná o návrh konkrétního úředníka na základě jeho kvalifikované úvahy, k němuž se každý z aprobantů může vyjádřit a který ministr (bez ohledu na jeho aprobaci) podat může, ale nemusí. Při podání SPZ se primárně aplikuje hledisko zákonnosti ale také účelnosti. Kolik času zabere zpracování konkrétní kauzy, záleží na tom, jaké námitky obsahuje podnět, zda směřuje pouze do výroku o trestu nebo i do výroku o vině, atd. Může to tedy trvat několik dnů i týdnů.

V současné době se věc až na výjimky vždy předloží příslušnému státnímu zastupitelství, aby provedlo šetření v intencích § 466 tr. řádu a o jeho výsledku ministerstvo informovalo. V tomto směru se za ministryně JUDr. Kovářové uplatnilo její rozhodnutí č. 22/2009, a věc byla prakticky až na výjimky řečena bez součinnosti státního zastupitelství. Pokud státní zastupitelství navrhne podnět pro nedůvodnost či neúčelnost odložit, je nutné ve věci vypracovat informativní zprávu pro ředitele odboru a zanést to do seznamu pro ministra k hromadné aprobaci, který pokud s odložením podnětu souhlasit nebude, může reagovat žádostí o další informace, konzultací, atd. Také pokud státní zastupitelství navrhne podání SPZ a referent by s tím nesouhlasil, je postup obdobný. Pokud referent s návrhem k SPZ souhlasí, předloží se zpráva včetně samotného návrhu k aprobaci příslušným pracovníkům a pokud s tím souhlasí i ministr, podepíše jak předmětnou informativní zprávu, tak i samotný

text SPZ, která se vzápětí zašle společně s trestním spisem Nejvyššímu soudu. V případě, že s tím ministr souhlasit nebude, sdělí své připomínky či dotazy případně požádá o konzultaci. O tom zda SPZ vyhověno bylo či nebylo, informuje ministerstvo Nejvyšší soud a referent pak ve zprávě pro vedení v případě vyhovění tuto skutečnost konstatuje a v případě nevyhovění rozvádí důvody takového postupu.

Dále se svědkyně vyjádřila k návrhu na přerušení výkonu trestu odnětí svobody, kdy uvedla, že pokud by byla pravděpodobnost úspěchu SPZ 50 na 50, návrh by nepodávala. Návrh by podala v případě, že by již nastal škodlivý následek, např. v důsledku nesprávné právní kvalifikace by odsouzený byl v rozhodné době ve výkonu trestu již nad horní hranici zákonné trestní sazby. Bylo by tedy zjevné, že SPZ bude vyhověno.

Dle názoru svědkyně pokud Nejvyšší soud nařídí veřejné zasedání ve věci, je jistý předpoklad, že návrhu bude vyhověno, že SPZ bude úspěšná, ovšem není to pravidlem a nedá se na tom stavět. I ona sama již zaznamenala případ kdy tomu tak nebylo.

V rámci dokazování byla u hlavního líčení provedena celá řada **listinných důkazů**, zejména týkajících se kauzy odsouzených R [redacted] T [redacted] a J [redacted] B [redacted] vedené u Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. [redacted] (rozsudek ze dne 31.3.2009, kterým byli T [redacted] i B [redacted] uznáni vinnými tr. činem krádeže podle § 247 odst. 1, 4 tr. zákona a odsouzeni k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 12 let se zařazením do věznice se zvýšenou ostrahou, rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 12.8.2009, sp. zn. [redacted] kterým byl původní rozsudek změněn pouze ve výroku o uloženém trestu, kdy oběma odsouzeným byl trest odnětí svobody zmírněn na 10 let se zařazením do věznice s ostrahou, usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 3.2.2010, sp. zn. 7 Tdo 37/2010, kterým bylo dovolání odsouzených odmítnuto, atd.), vztahujících se k řízením vedeným u Ministerstva spravedlnosti ČR pod č.j. [redacted] a pod č.j. [redacted] (podněty k podání stížnosti ods. T [redacted] a B [redacted] návrhy na odložení podnětů, zpracované [redacted] J [redacted] návrh stížnosti pro porušení zákona a návrh na přerušení výkonu trestu odnětí svobody, zpracovaný JUDr. Matulou, výpisy z elektronické spisové služby atd.) a to i v kontextu s nařízením ministryně č. 22/2009 omezujícím součinnost příslušného státního zastupitelství ve věcech SPZ a dále týkajících se osob obžalovaných (zprávy o pověsti, opisy RT), včetně korespondence, vztahující se k zajišťování předmětné stáže obžalovaného JUDr. Matuly na ministerstvu spravedlnosti. Po zrušení všech rozhodnutí ve věci nálezem Ústavního soudu bylo **dokazování doplněno dalšími listinami**, především zprávou Ministerstva spravedlnosti ohledně požadovaných vesměs statistických údajů ve vztahu k četnosti podání podnětů SPZ ze strany JUDr. Kovářové v době, kdy působila v advokacii nikoli na ministerstvu, dále ve vztahu k četnosti podání SPZ poté, co došlo ke změně v osobě referenta, četnosti návrhů na přerušení výkonu trestu či jeho odložení ve spojení s SPZ, atd. Dále soud provedl dokazování všemi cca 80 spisy, které za dobu působení obžalovaného JUDr. Matuly jako stážisty na odboru dohledu, prošli jeho rukami a výrokovými částmi rozhodnutí Nejvyššího soudu o SPZ v období od 1.1.2009 do 31.12.2011.

V souvislosti následujícím **hodnocením provedených důkazů** soud zdůrazňuje, že plně respektuje závaznost nálezu Ústavního soudu v projednávané věci a vážně se zabýval jeho výtkami v něm specifikovanými, doplnil dokazování a zvážil též možnost nového hodnocení důkazů, jak mu to Ústavní soud prostorově otevřel. Přes uvedené, i po opětovném zhodnocení všech důkazů provedených i doplněných v hlavním líčení (po zrušujícím nálezu

Ústavního soudu) podle svého vnitřního přesvědčení, založeném na pečlivém zvážení všech okolností případu, jednotlivě i v jejich souhrnu, jak mu ukládá ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu, dospěl ke shodnému závěru jako ve svém předešlém rozhodnutí, tedy že je nepochybné, že se obžalovaný dopustil jednání popsáno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Pro lepší přehlednost soud nejdříve rozebere závěry, ke kterým po provedeném dokazování dospěl a následně se bude detailně zabývat jednotlivými body (výtkami) obsaženými v nálezku Ústavního soudu, které měli za následek zrušení všech předešlých rozhodnutí ve věci.

Soud zjistil ve věci následující skutečnosti, přičemž prakticky všechny jsou prokazovány především provedenými listinnými důkazy, shromážděnými ve spise a některé též výpověďmi slyšených svědků (zejména B., J., S., ale též H., R. a potažmo i JUDr. Kovářové a JUDr. Pospíšila):

Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31.3.2009, č.j. [redacted] byli obvinění M. H., R. T. a J. B. uznáni vinnými trestným činem krádeže podle § 247 odst. 1, 4 tr. zák., spáchaným ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák., tím, že dne [redacted]

[redacted] M. H. [redacted] do [redacted] nar. [redacted] z [redacted] pobočka [redacted], se sídlem [redacted], a to tím způsobem, že [redacted]

obviněný M. H. [redacted] M. B. [redacted] M. H. [redacted] J. B. a R. T. [redacted] M. H. [redacted]

M. H. [redacted] škodu [redacted]

Obviněný M. H. byl za tento trestný čin odsouzen podle § 247 odst. 4 tr. zák. k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání pěti let a podle § 39a odst. 3 tr. zák. byl pro výkon trestu zařazen do věznice s dozorem. Obvinění R. T. a J. B. byli odsouzeni podle § 247 odst. 4 tr. zák. každý k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 12 let a podle § 39a odst. 2 písm. d) tr. zák. byli oba obvinění pro výkon trestu zařazeni do věznice se zvýšenou ostrahou. Dále byli podle § 228 odst. 1 tr. ř. obvinění M. H.

R [REDACTED] T [REDACTED] a J [REDACTED] B [REDACTED] zavázání rukou společnou a nerozdílnou nahradit poškozeným způsobenou škodu.

Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 12.8.2009, sp. zn. [REDACTED] z podnětu odvolání obviněných R [REDACTED] T [REDACTED] a J [REDACTED] B [REDACTED] podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. ř. ohledně obou obviněných částečně zrušil rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31.3.2009, č. j. [REDACTED], ve výroku o trestu a podle § 259 odst. 3 tr. ř. znovu rozhodl tak, že při nezměněném výroku o vině trestným činem krádeže podle § 247 odst. 1, odst. 4 tr. zák. a výroku o náhradě škody, odsoudil obviněné R [REDACTED] T [REDACTED] a J [REDACTED] B [REDACTED] každého podle § 247 odst. 4 tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání 10 let a podle § 39a odst. 3 tr. zák. oba obviněné zařadil pro výkon trestů do věznice s ostrahou.

Usnesením Nejvyššího soudu ze dne 3.2.2010, sp. zn. 7 Tdo 37/2010, byla podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř. odmítnuta dovolání obviněných R [REDACTED] T [REDACTED] a J [REDACTED] B [REDACTED] podaná proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 12.8.2009, sp. zn. [REDACTED], který rozhodl jako soud odvolací v trestní věci vedené u Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. [REDACTED]. Nejvyšší soud shledal, že dovolání obou obviněných byla podána z jiného důvodu, než je uveden v § 265b tr. ř. Obě byla pouze polemikou se skutkovým zjištěním soudu, způsobem hodnocení důkazů nebo s postupem při provádění důkazů. Nepřisvědčil námitce obviněných, že v řízení byl porušen ústavní princip presumpce neviny, jakož i základní zásady trestního řízení vyjádřené v § 2 odst. 5, 6 tr. ř. a neshledal ani tzv. extrémní nesoulad mezi provedenými důkazy a skutkovými zjištěními. Aniž by se zabýval skutkovými námitkami obou obviněných, pro úplnost dodal, že z trestního spisu je zjevné, že soudy nižších stupňů věnovaly hodnocení provedených důkazů dostatečnou pozornost, své úvahy dostatečně odůvodnily a na základě všech souvislostí a v souladu se zásadami logiky došly ke správným skutkovým zjištěním. Nejvyšší soud uvedl, že sdílí názor odvolacího soudu o tom, že skutková zjištění soudu prvního stupně jsou správná, mají oporu v řádně provedených důkazech a že z těchto skutkových zjištění soud prvního stupně dovedl správné skutkové závěry.

Proti tomuto usnesení Nejvyššího soudu podali oba obvinění ústavní stížnosti. Ústavní soud usnesením ze dne 13.12.2010, sp. zn. I. ÚS 1091/10, odmítl ústavní stížnost odsouzeného J [REDACTED] B [REDACTED] jako zjevně neopodstatněnou. Usnesením ze dne 3.1.2011, sp. zn. I. ÚS 1101/10, odmítl jako zjevně neopodstatněnou ústavní stížnost odsouzeného R [REDACTED] T [REDACTED]. V odůvodnění obou rozhodnutí uvedl, že napadená rozhodnutí jsou logická, přesvědčivá, nevykazují znaky svévole a mezi skutkovými zjištěními a z nich vyplývajícími právními závěry neexistuje extrémní rozpor ve smyslu ustálené judikatury Ústavního soudu.

Dne 6.11.2009 podali odsouzení R [REDACTED] T [REDACTED] a J [REDACTED] B [REDACTED] prostřednictvím obhájců podněty k podání stížností pro porušení zákona ze dne 5.11.2009 Ministerstvu spravedlnosti České republiky. Podání byla vedena pod spisovými značkami [REDACTED] a [REDACTED]. Dne 9. 11. 2009 navrhl vedoucí oddělení trestního přezkumu Ministerstva spravedlnosti J [REDACTED] B [REDACTED] aby oba podněty byly postoupeny podle § 466 tr. ř. k šetření Nejvyššímu státnímu zastupitelství. Dnes již odsouzený JUDr. Vladimír Chrástecký jako jeho nadřízený tento postup odmítl, dal pokyn k vyžádání trestního spisu Krajského soudu v Hradci Králové, sp. zn. [REDACTED] s tím, že bude proveden tzv. vlastní přezkum.

Dne 1.2.2010 byl Ministerstvem spravedlnosti dočasně přidělen na odbor dohledu, oddělení trestního přezkumu obžalovaný JUDr. Vlastimil Matula, Ph. D., soudce Okresního soudu v Kladně poté, co mezi vedením ministerstva (JUDr. Chrásteckým, resp. [REDACTED] G [REDACTED]) a předsedou Okresního soudu v Kladně [REDACTED] I [REDACTED] proběhla písemná korespondence, v níž předseda soudu projevil nesouhlas s navrhovaným termínem stáže od 18.1.2010 do 30.9.2010 a s ohledem na pracovní vytížení JUDr. Matuly v kontextu s nutností zajistit plynulý chod trestního úseku navrhl termín počátku stáže 1.3.2010. Tento návrh byl nakonec částečně akceptován, s tím, že termín počátku stáže JUDr. Matuly byl posunut (oproti původnímu) na 1.2.2010, předpokládaný konec na 31.7.2010 a aby mohl obžalovaný i nadále alespoň zčásti vykonávat svoji práci u Okresního soudu v Kladně, byla jeho stáž omezena pouze na pondělí, středu a čtvrtek v jednotlivých kalendářních týdnech. Ostatní dny vykonával soudcovskou činnost u Okresního soudu v Kladně.

Dne 18.3.2010 byl Ministerstvu spravedlnosti doručen spis Krajského soudu v Hradci Králové, sp. zn. [REDACTED] byl připojen ke spisu vedenému pod sp. zn. [REDACTED] který se týkal podnětu odsouzeného R [REDACTED] T [REDACTED] spis byl dále veden pod novou spisovou značkou [REDACTED]

Vedoucí oddělení trestního přezkumu [REDACTED] J [REDACTED] B [REDACTED] přidělil tento spis (ods. T [REDACTED]) dne 22.3.2010 k vyřízení [REDACTED] I [REDACTED] J [REDACTED] která mu jej po prostudování dne 21.4.2010 předložila zpět s návrhem podnět ke stížnosti pro porušení zákona odsouzeného T [REDACTED] odložit. [REDACTED] J [REDACTED] B [REDACTED] s tímto postupem souhlasil, návrh na odložení podnětu podepsal a spis předložil k aprobaci obviněnému JUDr. Vladimíru Chrásteckému, který rovněž souhlasil s odložením podnětu a podepsal návrh na odložení podnětu, a to dvakrát, jednou jako ředitel odboru dohledu, podruhé jako vrchní ředitel podsekcce dohledu a justice. Dne 30.4.2010 byl předmětný návrh předložen jako součást souhrnné informace pro ministryni spravedlnosti o návrzích na odložení podnětů ke stížnostem pro porušení zákona za měsíc duben 2010 a byl schválen 1. náměstkem ministryně spravedlnosti [REDACTED] M [REDACTED] G [REDACTED] a poté tehdejší ministryní spravedlnosti JUDr. Danielou Kovářovou.

Vedoucí oddělení trestního přezkumu [REDACTED] J [REDACTED] B [REDACTED] dne 11.5.2010 přidělil [REDACTED] I [REDACTED] J [REDACTED] k vyřízení rovněž podnět ke stížnosti pro porušení zákona, který podal odsouzený J [REDACTED] B [REDACTED] která tento podnět vedený původně pod sp. zn. [REDACTED] a následně pod sp. zn. [REDACTED] po prostudování věci navrhla odložit pro jeho nedůvodnost.

Dnes již odsouzený JUDr. Vladimír Chrástecký jako vrchní ředitel podsekcce dohledu a justice Ministerstva spravedlnosti oznámil z pověření ministryně spravedlnosti obhájkyni [REDACTED] H [REDACTED] R [REDACTED] že po přezkoumání spisu ministryně neshledala ve věci odsouzeného R [REDACTED] T [REDACTED] důvody k podání stížnosti pro porušení zákona a podnět odložila, přičemž tento přípis datovaný dne 4.5.2010 byl expedován dne 12.5.2010. Také Krajskému soudu v Hradci Králové oznámil přípisem ze dne 4.5.2010, že podnět odsouzeného R [REDACTED] T [REDACTED] k podání stížnosti pro porušení zákona byl po přezkoumání věci dne 4. 5. 2010 odložen.

Dne 13.5.2010 byl spis sp. zn. [REDACTED] týkající se podnětu odsouzeného J [REDACTED] B [REDACTED] po schválení odložení podnětu [REDACTED] J [REDACTED] B [REDACTED] předložen instancní cestou řediteli odboru dohledu již odsouzenému JUDr. Vladimíru Chrásteckému, který dne 17.5.2010 prostřednictvím sekretářky V [REDACTED] R [REDACTED] spis předal k vyřízení obžalovanému

JUDr. Vlastimil Matulovi. Ten si ve středu dne 2.6.2010 nechal připojit ke spisu odsouzeného J. B. vedeného pod sp. zn. spis již vyřízený I. J. ohledně odsouzeného R. T. vedený pod sp. zn. Vzhledem ke zcela neobvyklému vymezení přidělení k ministerstvu, obžalovaný JUDr. Vlastimil Matula ve čtvrtek 3.6.2010 pracoval na ministerstvu a v pátek 4.6.2010 byl soudcem Okresního soudu v Kladně.

V pondělí dne 7.6.2010 předložil instančním postupem ministryni spravedlnosti návrh stížnosti pro porušení zákona ve prospěch odsouzených R. T. a J. B. a návrhy na přerušení výkonů trestů odnětí svobody obou odsouzených. Tyto návrhy vypracované obžalovaným JUDr. Vlastimilem Matulou, podepsal J. B. v domnění, že jde o tzv. „pokynovou stížnost pro porušení zákona“, která se jak vyplývá z jeho výpovědi, ale i výpovědi svědkyň J. a S. (když obě existenci tzv. „pokynových SPZ“ připustili), podle zvyklostí na ministerstvu spravedlnosti podává proto, že na věci má zájem někdo z „vedení“, dále již odsouzený JUDr. Vladimír Chrástecký, první náměstek ministryně spravedlnosti M. G. a také ministryně spravedlnosti JUDr. Daniela Kovářová.

Na základě rozhodnutí ministryně o přerušení výkonu rozhodnutí podle § 275 odst. 4 tr. ř. v tehdy účinném znění, byl dne 8.6.2010 odsouzeným R. T. a J. B. přerušena výkon trestů odnětí svobody a byli propuštěni na svobodu.

Dne 10.6.2010 podala ministryně spravedlnosti JUDr. Daniela Kovářová u Nejvyššího soudu podle § 266 odst. 1 tr. ř. pod sp. zn. stížnost pro porušení zákona ve prospěch obviněných J. B. t.č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici a R. T. t.č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici přičemž z obsahu stížnosti vyplývá, že v době podání stížnosti pro porušení zákona měli oba obvinění vykonávat nepodmíněné tresty odnětí svobody, přestože byli oba již dne 8.6.2010 rozhodnutím ministryně spravedlnosti o přerušení výkonu rozhodnutí propuštěni z výkonu trestů na svobodu.

Dne 13.7.2010 vystřídal JUDr. Kovářovou ve funkci ministra spravedlnosti JUDr. Pospíšil, na jehož žádost vedoucí oddělení J. B. společně se svými podřízenými zpracoval seznam věcí, ve kterých byly podány stížnosti pro porušení zákona, s nimiž se jejich zpracovatelé vnitřně neztotožnili, resp. které byly zpracovány na pokyn vedení (tzv. věci „pokynové“). Zde mimo jiné figurovala i stížnost pro porušení zákona ve prospěch odsouzených B. a T. zpracovaná obžalovaným JUDr. Matulou.

Ministr spravedlnosti JUDr. Jiří Pospíšil podáním ze dne 3.8.2010, které bylo doručeno Nejvyššímu soudu dne 4.8.2010, vzal podle § 266 odst. 6 tr. ř. zpět stížnost pro porušení zákona, kterou podala ministryně spravedlnosti JUDr. Daniela Kovářová ve prospěch obviněných J. B. a R. T. s odůvodněním, že namítané nesprávné hodnocení provedených důkazů by zcela zřejmě nevedlo ke zrušení rozhodnutí napadených stížností pro porušení zákona. Současně uvedl, že tímto úkonem zároveň pozbývá právního podkladu rozhodnutí bývalé ministryně spravedlnosti ze dne 8.6.2010, kterým rozhodla o přerušení výkonu trestů obviněným J. B. a R. T.

Nejvyšší soud poté vyrozuměl strany o tom, že veřejné zasedání nařízené na 26.8.2010 se nekoná, protože ministr spravedlnosti vzal zpět stížnost pro porušení zákona. Usnesením ze dne 30.8.2010, sp. zn. [REDAKCE] vzal předseda senátu Nejvyššího soudu podle § 266 odst. 6 tr. ř. na vědomí zpětvzetí stížnosti pro porušení zákona.

Odsouzení J [REDAKCE] B [REDAKCE] a R [REDAKCE] T [REDAKCE] byli teprve dne 23.5.2011 zatčeni na základě mezinárodního zatýkacího rozkazu vydaného Krajským soudem v Hradci Králové v Thajském království, kde neoprávněně pobývali.

Z výše uvedených skutečností, popisujících v zásadě objektivní sled událostí, lze jednoznačně dovodit několik nestandardností, vymykajících se ustálené praxi, které celou předmětnou kauzu provázely.

Již samotný způsob, jakým se obžalovaný JUDr. Matula dostal na ministerstvo spravedlnosti jako stážista, soud nepovažuje za obvyklý. Sám obžalovaný před soudem připustil, že byl někým z Ministerstva spravedlnosti telefonicky osloven, ač běžný (svědky popsáný) postup při přijímání stážistů z řad soudců, resp. státních zástupců tento způsob nezahrnoval. Že byl takto (s největší pravděpodobností) osloven právě JUDr. Chrásteckým potvrdila svědkyně S [REDAKCE] která obdržela tuto informaci od obžalovaného JUDr. Matuly, když ho osobně kontaktovala. Z korespondence mezi vedením ministerstva a vedením Okresního soudu v Kladně lze dovodit „vážený zájem“ vedení Ministerstva spravedlnosti na co nejrychlejším „využití zkušeností soudce“ tj. obžalovaného JUDr. Matuly i za cenu toho, že zde bude působit pouze několik dní v týdnu a po zbylou dobu bude i nadále pracovat jako soudce u Okresního soudu v Kladně. Z uvedeného je zřejmé, že obě strany (jak vedení Ministerstva spravedlnosti, tak i obžalovaný JUDr. Matula) měly na absolvování předmětné stáže, i za takto omezujících podmínek, klíčový zájem.

Za další nestandardnost soud považuje způsob, jakým byl předmětný spis, týkající se odsouzeného B [REDAKCE] obžalovanému JUDr. Matulovi přidělen. Jelikož spisy, týkající se stížnosti pro porušení zákona, zásadně přiděloval svým referentům vedoucí oddělení tr. přezkumu [REDAKCE] B [REDAKCE] resp. v jeho nepřítomnosti jeho zástup [REDAKCE] J [REDAKCE] (což před soudem potvrdili nejen oni dva, ale také svědkyně H [REDAKCE] a nakonec i svědkyně R [REDAKCE]), nelze přidělení spisu obžalovanému JUDr. Matulovi obžalovaným JUDr. Chrásteckým bez vědomí [REDAKCE] B [REDAKCE] mimo obvyklý způsob přidělování a poté, co již byl řádně zpracován referentkou [REDAKCE] J [REDAKCE] hodnotit jinak než účelový. Za situace, kdy obžalovaný JUDr. Chrástecký ve své výpovědi opakovaně poukazoval na personální poddimenzovanost oddělení tr. přezkumu, což potvrdil i svědek [REDAKCE] G [REDAKCE] opětovné přidělení již ([REDAKCE] J [REDAKCE]) zpracované agendy dalšímu referentovi (JUDr. Matulovi) by zjevně postrádalo logiku, pokud by nebylo zjevně účelové. O tom, že důvodem proč obžalovaný JUDr. Chrástecký spis přidělil obžalovanému JUDr. Matulovi, bylo probíhající řízení zmanipulovat, svědčí také skutečnost, že postup [REDAKCE] J [REDAKCE] ve věci podnětu k SPZ odsouzeného T [REDAKCE] byl vedením Ministerstva spravedlnosti již schválen a důvody, o které se opíral podnět SPZ odsouzeného B [REDAKCE] byly téměř identické, proto byl návrh [REDAKCE] J [REDAKCE] na odložení i tohoto podnětu logický.

Je tedy zřejmé, že JUDr. Chrástecký při tomto předložení věci k novému vyřízení JUDr. Matulovi nesystémově obešel mezičlánek v podobě [REDAKCE] B [REDAKCE] že se tak stalo proto, aby bylo dosaženo opačného výsledku vyřízení věci odsouzených T [REDAKCE] a B [REDAKCE]

nežli navrhla referentka [redacted] J [redacted] a bez výhrad schválil [redacted] B [redacted] že se tak stalo záměrně a cíleně především za tím účelem, aby byl oběma odsouzeným z rozhodnutí ministryně přerušen výkon trestu odnětí svobody a byli tak propuštěni z věznice na svobodu, přičemž JUDr. Matula splnil toto zadání s plným vědomím všech rozhodných okolností, včetně důvodu předložení věci právě jemu za tím účelem, aby vypracoval písemný podklad, který se bude lišit od výsledků zpracování kmenovými pracovníky ministerstva, tedy aby vytvořil podklad, na jehož základě ministryně oběma odsouzeným okamžitě přeruší výkon trestu odnětí svobody.

V této souvislosti soud poukazuje na další, a to zásadní nestandardnost, v postupu obžalovaného JUDr. Matuly při zpracování předmětné věci. Obžalovaný JUDr. Matula, přestože měl při zpracování věci, tj. podnětu k SPZ odsouzeného B [redacted] k dispozici nejen návrh [redacted] J [redacted] na jeho odložení, ale také již schválené odložení podnětu odsouzeného T [redacted] k podání SPZ ze dne 4.5.2010 a zejména usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 3.2.2010, sp. zn. 7 Tdo 37/2010, kterým byla dovolání odsouzených T [redacted] a B [redacted] odmítnuta, se s argumentací v těchto dokumentech obsaženou ve svém návrhu na podání SPZ nejenže žádným způsobem nevypořádal, ale dokonce jejich existenci vědomě zamlčel. Za situace, kdy (jak sám připustil) úspěšnost SPZ jím zpracované odhadoval v poměru 50:50, připojil k ní ještě návrh na přerušení výkonu trestu odnětí svobody obou odsouzených, když jeho tvrzení ohledně standardnosti tohoto postupu bylo svědeckými výpověďmi jednoznačně vyvráceno. Tento postup obžalovaného JUDr. Matuly si nelze vysvětlit jinak, než že předmětnou SPZ vypracoval účelově, aby vyhověl pokynu obžalovaného JUDr. Chrásteckého. Z obsahu obžalovaným JUDr. Matulou zpracovaného návrhu na podání SPZ ani z obsahu stížností samé nevyplývá, že ve věci již rozhodoval jiný referent, ani způsob jeho rozhodnutí, ani jakým způsobem skončilo dovolací řízení, dokonce ani to, že bylo ve věci podáno dovolání. Pokud by se zde mělo jednat o jiný, resp. konkurenční právní názor dvou odborníků ([redacted] J [redacted] a JUDr. Matuly) na tutéž věc, čímž se snažili jak obžalovaný JUDr. Matula tak i již odsouzený JUDr. Chrástecký před soudem hájit, jen stěží si lze představit situaci, že obžalovaný JUDr. Matula, povoláním trestní soudce, který zde měl reagovat na odložení podnětu k SPZ ods. B [redacted] tj. právní názor [redacted] J [redacted] se s ním nejenže žádným způsobem nevypořádal, ale dokonce se o něm ve svém návrhu ani nezmiňoval. Obhajobu obžalovaných tak soud považuje za nevěrohodnou. Soud rovněž neuvěřil obhajobě obžalovaného JUDr. Matuly, že „se pouze konfrontoval s názorem dovolacího soudu ohledně hodnocení důkazů“, neboť právě tento názor dovolacího soudu nikde ve svém návrhu nevedl, ba naopak cíleně jej zamlčel. Tím, že obžalovaný JUDr. Matula před ministryní spravedlnosti JUDr. Kovářovou stěžejní informace (ohledně konkurenčního právního názoru kolegyně i dovolacího soudu) zamlčel, eliminoval tak možnost, že by se o věc blíže zajímala, jeho návrh neakceptovala a předloženou stížnost pro porušení zákona vč. návrhu na přerušení výkonu trestu odnětí svobody obou odsouzených neaprobovala.

Jak z obsahu SPZ jednoznačně vyplývá, obžalovaný JUDr. Matula prakticky opsal podnět podaný odsouzenými, aniž by se věcí blíže zabýval a jediným možným a naprosto logickým vysvětlením je, že tak činil na přímý pokyn toho, kdo mu předmětnou věc ke zpracování přidělil, a sice JUDr. Chrásteckého. Pokud by nebylo pokynu JUDr. Chrásteckého JUDr. Matulovi, postrádalo by jejich jednání jakoukoli udržitelnou logiku: jak nestandardní „cesta“ již jednou vyřízeného spisu od ředitele odboru ke stážujícímu referentovi, tak nestandardní a především z hlediska zákona a rozumného posuzování trestních věcí flagrantně nekorektní a nesprávný způsob vyřízení věci JUDr. Matulou, a to nikoli pouze ve vztahu

k návrhu SPZ ale zejména ve vztahu k návrhu na přerušení výkonu trestů oběma odsouzeným, což mělo za následek jejich prakticky okamžité propuštění z věznice. Již ze samotné konfrontace obsahu podnětů odsouzených k SPZ se všemi (výše specifikovanými) rozhodnutími vynesenými v jejich trestní věci vedené u Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. [REDAKCE] vyplývá, že zjevně neexistovaly důvody k podání SPZ z tvrzeného důvodu neúplného a nekorektního způsobu hodnocení důkazů, který by svévolností vykročil za zákonné limity volné soudcovské úvahy a mohl tak vést k nesprávně zjištěnému skutkovému stavu věci, když k namítané otázce věrohodnosti výpovědi spoluobžalovaného H [REDAKCE] (řidiče speciálního vozu přepravujícího milionové finanční hotovosti, který z předmětné trestné činnosti usvědčil své dva kamarády T [REDAKCE] a B [REDAKCE]) byla věnována ze strany nalézacího i odvolacího soudu enormní hodnotící i argumentační pozornost. Ústřední otázku věrohodnosti jediného přímého důkazu o vině odsouzených T [REDAKCE] a B [REDAKCE] soudy obou stupňů vážili mnohostranně jak analýzou podrobných výpovědí obviněného H [REDAKCE] k vlastním inkriminovaným skutečnostem i k okolnostnímu a vztahovému pozadí krádeže milionů, tak i ve světle důkazů nepřímých a prostředních. Oba soudy v reakci na obranu obviněných T [REDAKCE] a B [REDAKCE] uvedly konkrétní důvody, proč jejich argumentace, že H [REDAKCE] e ze spolupachatelství obvinil křivě, neuspěly. Z hlediska odborného právního náhledu na věc tudíž nemohl být za stávající důkazní situace rozumně shledán reálný důvod ani jen k podání stížnosti pro porušení zákona ve prospěch pravomocně odsouzených T [REDAKCE] a B [REDAKCE] natož k mimosoudnímu přerušení jejich výkonu trestu. Ostatně tento názor je mimo jiné též podporován odůvodněním usnesení Nejvyššího soudu ze dne 3.2.2010, sp. zn. Tdo 37/2010, jímž byla zamítnuta dovolání odsouzených T [REDAKCE] a B [REDAKCE] podle něhož „...z trestního spisu je zjevné, že soudy nižších stupňů věnovaly hodnocení provedených důkazů dostatečnou pozornost, své úvahy dostatečně odůvodnily a na základě všech souvislostí a v souladu se zásadami logiky došly ke správným skutkovým zjištěním; Nejvyšší soud sdílí názor odvolacího soudu, který v odůvodnění rozsudku uvedl, že skutková zjištění soudu prvního stupně jsou správná, mají oporu v řádně provedených důkazech a že z těchto skutkových zjištění soud prvního stupně dovedl správné právní závěry.“ Za situace, kdy zde absentuje zákonný důvod pro podání SPZ ve prospěch odsouzených T [REDAKCE] a B [REDAKCE], je evidentní, že výsledkem řízení o podané SPZ by bylo její zamítnutí pro nedůvodnost.

Protiprávní jednání obžalovaného JUDr. Matuly, jako i již odsouzeného JUDr. Chrástěckého, popsané ve výrokové části tohoto rozsudku, je kromě listinných důkazů prokazováno zejména svědeckou výpovědí vedoucího oddělení tr. přezkumu [REDAKCE] J [REDAKCE] B [REDAKCE] který podrobně a přesvědčivě popsal chod oddělení, které vedl, ale zejména okolnosti, za kterých podala ministryně spravedlnosti JUDr. Kovářová stížnost pro porušení zákona ve prospěch obžalovaných T [REDAKCE] a B [REDAKCE] a za kterých byli tito následně propuštěni z výkonu trestu, resp. byl výkon jejich trestu odněti svobody přerušen. Jeho výpověď zde nezůstává osamocena, ale plně koresponduje s výpověďmi svědkyň [REDAKCE] I [REDAKCE] J [REDAKCE] H [REDAKCE] H [REDAKCE] V [REDAKCE] R [REDAKCE] I [REDAKCE] S [REDAKCE] a je nepřímo potvrzována i výpověďmi svědků J [REDAKCE] P [REDAKCE], [REDAKCE] M [REDAKCE] G [REDAKCE], JUDr. Daniely Kovářové a nakonec i JUDr. Jiřího Pospíšila a [REDAKCE] S [REDAKCE]. Lze tedy uzavřít, že svědeckými výpověďmi, které logicky navazují na ostatní provedené důkazy a jsou ve vzájemné shodě, je potvrzen závěr, že řízení o podnětech odsouzených R [REDAKCE] T [REDAKCE] a J [REDAKCE] B [REDAKCE] u Ministerstva spravedlnosti bylo zmanipulováno jednak již odsouzeným JUDr. Chrástěckým, který spisový materiál přidělil bez vědomí jejího zpracovatele [REDAKCE] J [REDAKCE] a jejího nadřízeného [REDAKCE] B [REDAKCE] s jasným pokynem k vyřízení obžalovanému JUDr. Matulovi, a jednak obžalovaným JUDr. Matulou, který předmětnou věc vyřídil v souladu s uvedeným pokynem tak, že došlo nejen k podání

stížnosti pro porušení zákona ve prospěch odsouzených, ale zejména k přerušení jejich výkonu trestu odnětí svobody. Je tedy zřejmé, že bez jednání, resp. pokynu již odsouzeného JUDr. Chrásteckého by nedošlo k jednání, resp. ke zpracování věci obžalovaným JUDr. Matulou a bez jednání obou by nedošlo k následku, k němuž došlo, tedy k přerušení výkonů trestů odnětí svobody odsouzených T [REDACTED] a B [REDACTED] což zde lze považovat za formu úniku z výkonu trestu.

V tomto směru je nutné zdůraznit, že samotný návrh stížnosti pro porušení zákona, jakkoli zcela nedůvodný, k trestní odpovědnosti obžalovaného JUDr. Matuly (a potažmo i již odsouzeného JUDr. Chrásteckého) sám o sobě vést nemohl. Ta je dovozována především z ještě méně důvodného návrhu rozhodnutí o přerušení výkonů trestů, který obžalovaný připravil a předložil ministryni k podpisu, přestože si jako trestní soudce musel být vědom, že u odsouzených B [REDACTED] a T [REDACTED] nejenže nejsou důvody k přerušení výkonu trestu, když prakticky ani on sám nebyl přesvědčen o úspěšnosti jím připravené stížnosti (o čemž svědčí jeho „50:50“), ale musel si být vědom i trvání vazebních důvodů, díky kterým by i v případě úspěšné SPZ a zrušení odsuzujících rozsudků Nejvyšší soud podle § 275 odst. 3 trestního řádu musel rozhodnout o vazbě obviněných B [REDACTED] a T [REDACTED]. Oběma by přitom i při zrušení odsuzujících rozsudků v dalším řízení stále hrozil vysoký trest a navíc zde stále byla ukradená a dosud nenalezená částka 74 milionů Kč, která pachatelům krádeže i nadále byla k dispozici a která jim tedy mohla zajistit snadný útěk do zahraničí. Tím, že obžalovaný JUDr. Matula spolu s JUDr. Chrásteckým dosáhli propuštění obou odsouzených z výkonu trestu, znemožnili Nejvyššímu soudu, aby v případě úspěšné stížnosti pro porušení zákona mohl o vazbě rozhodnout.

Vzhledem k uvedenému jsou tedy zcela zbytečné úvahy o tom, jakým způsobem by Nejvyšší soud o stížnosti rozhodl, vyvozované ze statistických výpočtů obhajoby podle počtu nařízených veřejných zasedání a způsobu rozhodnutí o stížnosti, protože i v případě úspěšné stížnosti by B [REDACTED] s T [REDACTED] z věznic za žádných okolností nemohli být propuštěni právě kvůli existenci vazebních důvodů spočívajících v nebezpečí jejich útěku do zahraničí. Pouze pro úplnost soud připomíná, že dle ustanovení § 274 tr. řádu rozhoduje Nejvyšší soud o stížnosti pro porušení zákona zásadně ve veřejném zasedání, pouze alternativně může o jejím zamítnutí rozhodnout též v neveřejném zasedání. Konkrétní okolnosti, za nichž Nejvyšší soud rozhoduje o zamítnutí stížnosti ve veřejném, resp. neveřejném zasedání, v trestním řádu upraveny nejsou, proto z pouhého nařízení veřejného zasedání nelze v konkrétní věci dovozovat výsledek řízení o stížnosti pro porušení zákona před Nejvyšším soudem. I pokud by soud připustil, že ze shromážděných statistických údajů, lze z nařízeného veřejného zasedání dovodit pravděpodobnost úspěšnosti podané SPZ, žádný z obžalovaných s touto informací (o nařízení veřejného zasedání) v době zpracování stížnosti pro porušení zákona ani v době jejího podání u Nejvyššího soudu nepracoval a nemohl z ní tedy ani ničeho dovozovat. Za situace, kdy obžalovaní jednali v úmyslu dosáhnout propuštění odsouzených z výkonu trestu, což bylo možno v jejich postavení realizovat pouze a jedině vypracováním rozhodnutí o přerušení výkonu trestu (navazujícímu na stížnost pro porušení zákona, v jejíž úspěšnost u NS její zpracovatel věřil pouze z 50%), byl výsledek řízení před Nejvyšším soudem naprosto nerozhodný.

Jak obžalovaný JUDr. Matula, tak i již odsouzený JUDr. Chrástecký si v této souvislosti byli velice dobře vědomi formálního přístupu nadřízených, tedy jak 1. náměstka ministryně tak i ministryně samotné, k aprobaci jakýchkoliv jim předložených rozhodnutí za

splnění formálních požadavků na spisovou úpravu a tento poznatek také náležitě využili ke svému účelu. To, že obžalovaný mohl bez větších obav spoléhat na to, že ministryně tato rozhodnutí podepíše, přitom vyplývá především z rozsahu spisového materiálu, který by musela nastudovat, aby si sama mohla učinit fundovaný názor o nedůvodnosti stížnosti a především okamžitého přerušení výkonu trestu. Obžalovaný lépe než kdokoli jiný věděl, jaký čas musel věnovat studiu spisového materiálu, když trestní spis odsouzených B [redacted] a T [redacted] měl v té době přes 3.000 stran a obžalovaný sám musel věnovat minimálně hodiny, spíše však celé dny práce, aby se se spisem seznámil. Pokud ministryně denně podepsala okolo 200 dokumentů, je zcela zjevné, že nemohla věnovat čas studiu jednotlivých věcí, protože tím by zcela paralyzovala chod ministerstva, musela se tedy spoléhat na poctivost svých podřízených a na to, že jí k podpisu předkládají věcně správná rozhodnutí. Obžalovaný JUDr. Matula si toho i jako stážista na ministerstvu musel být vědom, a proto si byl vědom i toho, že pokud na předchozí oponentní stanovisko jiného referenta či rovněž opačný názor Nejvyššího soudu ministryni sám neupozorní, tato nemá šanci se to jinak dozvědět.

Ve prospěch závěru, že celá věc byla předem naplánovaná a řízení ohledně SPZ zde bylo zmanipulované, svědčí též výpověď spoluvězně odsouzeného T [redacted] svědka P [redacted] kterého odsouzený již předem ujišťoval, že bude z výkonu trestu co nevidět propuštěn, bez ohledu na jím popsané okolnosti za nich k tomu mělo dojít, přičemž zhruba týden po tomto rozhovoru byl vězeň T [redacted] skutečně propuštěn na svobodu, a to právě na základě rozhodnutí připraveného obžalovaným JUDr. Matulou.

Obhajoba obžalovaného JUDr. Matuly v tom smyslu, že po čtyřech měsících praxe na ministerstvu dospěl k závěru, že ve všech případech, kdy je stížnost pro porušení zákona podána ve prospěch a do viny, se návrh na přerušení výkonu trestu podává automaticky, a je pouze na ministru spravedlnosti zda jej akceptuje či nikoli, byla jednoznačně vyvrácena jednak obsahem rozhodnutí ministryně spravedlnosti č. 22/2009 ze dne 13.7.2009, o vyřizování podnětů k podání stížností pro porušení zákona a jednak výpověďmi svědků [redacted] B [redacted], [redacted] J [redacted], [redacted] S [redacted], ale také JUDr. Kovářové a JUDr. Pospíšila, kteří toto popřeli a naopak uvedli, že tento postup byl ojedinělý a zahrnoval pouze jednotky případů, kdy šlo o zásadní porušení zákona, kde je možno vykonávaný trest označit s jistotou za nezákonný, např. proto, že již překračuje horní hranici zákonné trestní sazby. Z čl. 2 odst. 2 a 3 předmětného rozhodnutí ministryně, které bylo pro zpracovatele podnětů závazné a určující, vyplývá, že příslušný referent odboru dohledu, tedy i JUDr. Matula, měl povinnost přezkoumat důvodnost podnětu a navrhnout postup, který je plně v souladu se zákonem. Odpovědnost za zákonnost postupu tedy nesl referent, přestože stížnost samotná nakonec musela být podepsána, resp. podána ministryní. Čl. 5 tohoto rozhodnutí pak stanovil, že podle povahy vytýkaných porušení zákona, jejich závažnosti a očekávaného důsledku na další postup v trestní věci odbor dohledu při předkládání návrhu stížnosti pro porušení zákona posoudí, zda jsou dány důvody k rozhodnutí o odkladu nebo přerušení výkonu trestu u obviněného, kterého se daná věc týká; v kladném případě předloží ministru návrhy takových rozhodnutí. Jinými slovy návrh rozhodnutí o přerušení výkonu trestu se ministru předkládal pouze v případě, že sám referent shledal důvody k takovému postupu, což bezpečně vyvrací obhajobu obžalovaného, že se domníval, že návrh rozhodnutí o přerušení výkonu trestu se předkládá ministru vždy (i když pro to důvody nejsou) a ten se sám rozhodne, zda ho podepíše či nikoli.

Z celkem 80 spisů Ministerstva spravedlnosti, v nichž obžalovaný JUDr. Matula posuzoval podněty k podání stížnosti pro porušení zákona, soud zjistil, že kromě tohoto zcela výjimečného případu obžalovaný navrhoval podávat stížnosti pro porušení zákona v zásadě pouze v případech zcela jasného porušení konkrétních ustanovení trestního zákoníku nebo trestního řádu, se stoprocentní úspěšností takových stížností, a to ve spisech: čj. [REDAKCE] kde důvodem pro podání stížnosti bylo uložení sedmiletého trestu zákazu činnosti trestním příkazem; čj. [REDAKCE] kde stížnost byla podána proti usnesení, jímž soud uložil odsouzenému nahradit náklady dovolání, které ovšem podával nikoli on, ale Nejvyšší státní zástupkyně; čj. [REDAKCE] kde soud usnesením vyhověl nepřipustné stížnosti; čj. [REDAKCE] kde důvodem stížnosti bylo porušení zásady ne bis in idem, neboť soud uložil trest za skutek, pro který již byl obviněný sankcionován blokovou pokutou; čj. [REDAKCE] kde soud vynesl rozsudek v nepřítomnosti obviněného, který neměl obhájce a byl v té době ve výkonu trestu odnětí svobody; čj. [REDAKCE] kde soud vycházel ze skutkového stavu, jež znalec označil za nejméně pravděpodobný, aniž by tohoto znalce k věci vyslechl; čj. [REDAKCE] kde byl soudem použit nesprávně trestní zákoník namísto správného užití trestního zákona a konečně čj. [REDAKCE] kde soud uložil trest obecně prospěšných prací v rozsahu 400 hodin, tj. převyšujícím zákonné maximum. Jedinou další výjimkou byla věc čj. [REDAKCE] odsouzeného J. [REDAKCE] P. [REDAKCE] kde byla stížnost pro porušení zákona podána z judikatorních důvodů v souvislosti s přiměřeným zkracováním trestů za jednání, které již podle nového trestního zákoníku není trestné pod zákonnou dolní hranicí trestní sazby, přičemž tato SPZ byla Nejvyšším soudem zamítnuta. Rovněž SPZ ve věci čj. [REDAKCE] odsouzeného H. [REDAKCE] navrhovaná obžalovaným JUDr. Matulou byla Nejvyšším soudem zamítnuta, ovšem na rozdíl od posuzovaného případu v jejím návrhu obžalovaný neopomněl rozebrat a skutečně se konfrontovat mimo jiné s názorem Nejvyššího soudu, vyjádřeným v rozhodnutí o dovolání, které ve věci odmítl. V několika případech, kdy obžalovaný JUDr. Matula navrhoval podnět ke stížnosti pro porušení zákona odložit, pak ve své informaci pro ministryni výslovně odkazoval na předchozí rozhodnutí Nejvyššího soudu o odmítnutí či zamítnutí dovolání, a to ve věcech čj. [REDAKCE], čj. [REDAKCE] a čj. [REDAKCE]. Ve věcech [REDAKCE] a [REDAKCE] přitom obžalovaný v návrhu na odložení podnětu k podání stížnosti pro porušení zákona nepovažoval za důvod k podání stížnosti ani rozporné výpovědi svědků, resp. podnět odložil s odkazem na zásadu volného hodnocení důkazů soudem, což je obdobná situace, ovšem přesně opačné odůvodnění, než použil obžalovaný v případě účelového zdůvodnění stížnosti pro porušení zákona ve věci odsouzených B. [REDAKCE] a T. [REDAKCE].

I další doplněné důkazy, tedy výpovědi svědkyň JUDr. Kovářové a [REDAKCE] S. [REDAKCE] pouze potvrdily správnost jediné možné verze, a sice že jednání obžalovaného JUDr. Matuly a již odsouzeného JUDr. Chrástského v souvislosti s vyřízením prakticky již vyřízeného podnětu k SPZ obou odsouzených bylo účelové, vedené ve snaze umožnit odsouzeným uniknout trestu. Svědkyně [REDAKCE] S. [REDAKCE] sice označila možnou změnu v osobě referenta za nikoli výjimečnou, ovšem pouze za situace, pokud je podán opakovaný podnět k SPZ a původní referent již na oddělení nepůsobí, nebo je na dovolené, případně v dlouhodobé pracovní neschopnosti. Svědkyně také potvrdila naprosto logickou úvahu, že pokud by byl jí předložen ke zpracování spis po některém z kolegů, rozhodně by se snažila zjistit, kdo takový pokyn vydal a proč, a také stanovisko původního referenta. V případě, že by zaujala k věci opačné stanovisko, než původní referent, určitě by se s ním neopomněla vypořádat a uvést jej v informativní zprávě pro nadřízené. Stanovisko Nejvyššího či Ústavního soudu je pro referenta zavazující, a proto jej dle názoru svědkyně musí rovněž ve zprávách uvádět

automaticky. Což, jak soud z výše uvedených spisů zpracovávaných JUDr. Matulou zjistil, činil prakticky vždy, až na projednávaný případ, i obžalovaný.

Svědčce JUDr. Kovářová ve své doplňující výpovědi potvrdila to, co již dříve uvedla ke svému enormnímu pracovnímu vytížení a z toho plynoucí nemožnosti seznamovat se se spisovým materiálem, na jehož základě jednotliví referenti vypracovali návrhy rozhodnutí předkládané jí k podpisu. Z její upřesňující výpovědi vyplývá, že sice všechny dokumenty, které jsou opatřeny jejím podpisem, určitě četla, ovšem soustředila se při tom nikoli na odbornou či faktickou stránku věci, nýbrž na gramatickou a stylistickou, přičemž podklady a spisy k nim přiložené s ohledem na množství předkládané agendy vůbec (až snad na jedinou výjimku – věc ods. Č. [redacted]) nečetla. Z proklamovaných 5 -10 podnětů k SPZ za cca 30 let praxe soud dovodil, že praktické zkušenosti JUDr. Kovářová s agendou SPZ neměla fakticky žádné. Proto soud nepovažuje za překvapivé, že se v tomto směru spoléhala na aparát jí podřízených zaměstnanců, zejména na jejich odbornost, loajalitu a korektnost.

V souvislosti s procesní námitkou, již obhajoba vznesla k otázce přípustnosti předestření obsahu podání vysvětlení svědkyni JUDr. Kovářové, poukazuje soud na usnesení Vrchního soudu v Praze sp. zn. [redacted] z něhož vyplývá, že pokud je se souhlasem státního zástupce a obžalovaného přečten v hlavním líčení úřední záznam o podaném vysvětlení, lze v případě potřeby klást svědkovi otázky k doplnění jeho svědecké výpovědi nebo k odstranění rozporů. V tomto případě jde o výjimku, kdy se ustanovení § 158 odst. 6 poslední věta tr. řádu neuplatní.

V rámci hodnocení všech provedených důkazů se soud nutně musel konfrontovat též s názory Ústavního soudu vyjádřenými v jeho (výše specifikovaném) nálezu, kterým všechna předešlá rozhodnutí ve věci jako protiústavní zrušil. Pokud tak již neučinil výše, bude se jimi zabývat v následujících pasážích svého odůvodnění.

V bodě 19. odůvodnění tohoto nálezu senát Ústavního soudu konstatuje, že „soudy v dané věci dospěly k závěru, že se stěžovatel inkriminovaného jednání dopustil v podobě úmyslu eventuálního na bázi srozumění ve formě smíření.“ Toto je ovšem hrubý omyl, resp. nedorozumění, protože jak soud prvního stupně, tak soud odvolací, dospěl bez jakýchkoli pochybností k závěru o zavinění ve formě úmyslu přímého, jak to vyplývá nejen z popisu skutkových okolností svědčících přímému úmyslu - cituji: „vzdor svému vědomí o nedůvodnosti propuštění odsouzených jednali s cílem tohoto propuštění obou odsouzených z věznice dosáhnout“, ale též ze samotného obsahu a dokonce i názvu listin, které obžalovaný JUDr. Matula vypracoval a předložil ministryni k podpisu, protože čeho jiného se má dosáhnout rozhodnutím o přerušení výkonu trestu, než právě přerušení trestu a v případě trestu odnětí svobody okamžitého propuštění vězně na svobodu. Senát Ústavního soudu si zřejmě chybně vyložil závěrečnou stranu odůvodnění usnesení Nejvyššího soudu, který rovněž citoval uvedenou část popisu skutku a k tomu uvedl, že i kdyby „oba obvinění nechtěli dosáhnout propuštění odsouzených z výkonu trestu odnětí svobody na základě rozhodnutí o přerušení výkonu rozhodnutí, ani s ním nebyli srozumění, pokud přesto jednali způsobem uvedeným ve skutkové větě rozsudku odvolacího soudu, který napadli dovoláními, museli být s tímto následkem, tedy propuštěním odsouzených R. [redacted] T. [redacted] a J. [redacted] B. [redacted] z výkonu dlouholetých trestů odnětí svobody, nutně alespoň smíření“. Jinými slovy jednalo se o přímý úmysl, ale i kdyby ne, byl by stále dostatečně prokázán alespoň úmysl nepřímý.

Senát Ústavního soudu dále soudu prvního stupně, odvolacímu i dovolacímu soudu vytkl, že se nezabývaly tím, že podání stížnosti pro porušení zákona odpovídá pravomoci svěřené ministru spravedlnosti bez jakýchkoli omezujících podmínek, která svědčí toliko a výlučně jemu, a že se nezabývaly otázkou zachování jednoty pravomoci a odpovědnosti, již se ministr spravedlnosti nemůže zprostit. Ač dle názoru soudu byla i tato otázka v předchozích rozhodnutích ve věci řešena, není na škodu jí znovu blíže rozebrat. Je sice pravdou, že ministryně, která rozhodnutí o přerušení výkonu trestů učinila, tak mohla dle své vůle rozhodnout, neboť ji k tomu zákon opravňoval, ovšem pouze za předpokladu, pokud by to učinit skutečně chtěla. Soud však provedeným dokazováním zjistil, že ve skutečnosti tak učinit nechtěla, což plyne jak z její výpovědi, tak zejména z dalších prokázaných souvislostí. Ministryně pouze podepsala, bez vědomí o konkrétní povaze případu, jí k podpisu předložený návrh, neboť neměla čas ani vůli zabývat se detailně problematikou jednotlivých případů agendy SPZ ve věcech trestních, takže předkládané návrhy podepisovala v podpisové knize v důvěře, že její podřízení konají legálně a věcně správně. Skutečnost, že byla ministryní v podkladových materiálech přičiněním obžalovaných zamlčena naprosto zjevná problematičnost a malá naděje úspěchu podání SPZ, umožňuje za dané důkazní situace ve spojení se svědeckou výpovědí dotčené ministryně učinit skutkově - právní závěr, že byla jedním obžalovaných prakticky podvedena, neboť jí byly úmyslně, se záměrem, aby se tak zjevně ošemetnou a ožehavou záležitostí nezabývala, zamlčeny podstatné informace, které by zajisté nutně potřebovala pro své rozhodnutí, pokud mělo být autentickým projevem její vůle a nikoli jen spolehnutím se na korektnost práce podřízených. V této souvislosti je nutné uvést, že i v případě pokud by obžalovaní inkriminovaným způsobem jednali na pokyn jim nadřízené ministryně či jejího náměstka (a zůstalo to neodhaleno), ani pak by se zásada akcesority účastenství v jejich prospěch neuplatnila. Jejich vina by v takovém případě byla „akcesoricky“ odvozena od viny „hlavního pachatele“ (která by byla dána, třebaže nebyl v trestním procesu odsouzen). Pokud ovšem by bylo lze vůbec otázku účastenství v obecné formě pomoci dle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zák. u přečinu nadřezování uvažovat, když speciální normou § 366 tr. zák. je nadřezující jednání explicitně definováno jako jednání pomocné. Takže i v případě eventualy, že obžalované k inkriminovanému jednání někdo nějak pohnul (navedl, zlákal, přemluvil, uplatil apod.), by ve vzájemném vztahu mezi všemi osobami trestně součinnými k způsobení daného škodného následku nešlo ani o účastenství, ani o souběžné pachatelství, ale o spolupachatelství, jež v sobě zahrnuje organizátorství, návod i pomoc. Šlo by o spolupachatelství, i kdyby snad některé články případného řetězce pachatelů o povaze spolupachatelství některých jiných osob konkrétně nevěděly. Pokud by tedy úřední osoba v postavení ředitele odboru, resp. v postavení referenta, jednala vědomě ve prospěch zjevně nekalých protiprávních zájmů, nemůže jí v případě daných parametrů vyvinutí ani poukaz na vykonávání povinnosti z pokynu služebně nadřízené osoby, ledaže by tak činila v krajní nouzi ve smyslu § 28 tr. zák. Nedostatek jednání v krajní nouzi je v daném případě jak u obžalovaného JUDr. Matuly, tak i u již odsouzeného JUDr. Chrásteckého s ohledem na okolnosti případu naprosto zřejmý, když každý z nich měl velmi dobrou možnost odmítnout smyslu zákona odporující zadání splnit, tím spíše, že ministr ke svému rozhodnutí o podání SPZ (potažmo o propuštění odsouzených) doporučení podřízených pracovníků nepotřeboval. Za situace, kdy žádný z obou aktérů nebyl dlouhodobým kmenovým pracovníkem ministerstva, a vzhledem k okolnostem mohl relativně snadno nekalé zadání odmítnout, i kdyby snad za to hrozilo riziko odchodu z ministerstva. Zejména pak obžalovaný JUDr. Matula, se jako soudce, by se v krajním případě pouze vrátil naplno ke svému povolání soudce, které musel svou stáží omezit na dva dny v týdnu. V každém případě platí, že i pokud by šlo o realizaci pokynu samotné ministryně či jejího náměstka, tzn., že kterýchkoli z nich by

odmítl podepsat odložení podnětu a vrátil by jej přes JUDr. Chrástěckého JUDr. Matulovi s „pokynem“, nesli by obžalovaní jako ochotní vykonavatelé zjevné protiprávnosti vinu nikoli jen v morální či stavovsko-profesní rovině, ale z hlediska litery i ducha zákona také vinu trestní. Šlo by o trestní vinu typu „bílého koně“, tedy osoby, která se (typicky za nějakou odměnu či protislužbu, ale i z jiných důvodů, jež neomlouvají) ochotně propůjčí k jednání za někoho jiného, skrytého v pozadí. Přes popsané alternativy možného chování obžalovaných soud uzavírá, že ministryně posloužila oběma obžalovaným jako tzv. „živý nástroj“ k realizaci jejich záměru, tedy dosáhnout propuštění odsouzených B [redacted] a T [redacted] z výkonu trestu, přičemž nedostatek trestněprávně relevantního zavinění na straně ministryně byl způsoben právě tím, že obžalovaný JUDr. Matula před ní zatajil ty nejpodstatnější skutečnosti, na jejichž základě se mohla sama kvalifikovaně rozhodnout, zda stížnost pro porušení zákona v dané věci je či není důvodná, resp. zda má či nemá naději na úspěch, konkrétně především to, že ve věci již byla odmítnuta dovolání obou odsouzených, přičemž Nejvyšší soud se na okraj vyjádřil i ke správnosti skutkových zjištění soudů nižších stupňů, která označil za správná, přičemž obžalovaný JUDr. Matula stížnost pro porušení zákona odůvodnil naopak jejich nesprávností založenou na změně výpovědi jednoho ze spolupachatelů. Z uvedeného „zatajení“ pak Ústavní soud vyvodil závěr o tom, že JUDr. Matula se trestného činu nadřezování měl podle trestních soudů dopustit nějakým omisivním jednáním, tedy opomenutím konání, k němuž byl povinen, to je však rovněž hrubý omyl, protože podstatou jednání obžalovaného bylo aktivní vypracování zcela nedůvodného návrhu stížnosti pro porušení zákona a zvláště pak i rozhodnutí o přerušení výkonu trestu, přičemž zamlčení podstatných skutečností mělo pouze zajistit to, že takto připravená rozhodnutí ministryně bez jakýchkoli komplikací podepíše, tak jak již podrobně rozebral výše.

Úvaha senátu Ústavního soudu, že obžalovaný JUDr. Matula nepolemizoval s názorem Nejvyššího soudu nikoli proto, aby jeho názor před svými nadřízenými zatajil, ale v důvodu svého profesního zařazení soudce, když výsledky jeho rozhodovací činnosti by bylo možné přezkoumávat právě Nejvyšším soudem, tedy zjednodušeně řečeno neoponoval Nejvyššímu soudu ze strachu, že by se mu mohli mstít v jeho praxi soudce a rušit jeho rozhodnutí, skutečně přesahuje veškeré meze důvodných pochybností a zdejší soud ji považuje za neakceptovatelnou, neboť rozumně a věcně vedená polemika, pokud by například zdůraznila body, kterými se ve svém dovolacím rozhodnutí Nejvyšší soud nezabýval, by stěžejí mohla vést k tomu, že by se soudci Nejvyššího soudu mohli urazit či mstít. Nakonec, za situace kdy SPZ podává a tedy podepisuje ministr spravedlnosti, je prakticky vyloučeno, že by se soudci Nejvyššího soudu dověděli, že se jedná o názor či polemiku JUDr. Matuly, soudce kladenského soudu, jednalo by se přece o názor ministra (alespoň navenek).

Pokud Ústavní soud v odůvodnění svého nálezu soudům (zdejšímu i odvolacímu) vytýká, že se ve svých rozhodnutích nevěnovaly nálezu ze dne 18.6.2002 sp. zn. Pl.ÚS7/02 (349/2002 Sb., N 78/26 SbNU 273), kterým Ústavní soud zrušil § 74 odst. 3 zákona č. 6/2002 Sb., o sodech soudcích, a zdůraznil neslučitelnost funkce soudce s členstvím v poradních orgánech ministerstva, vlády i obou komor Parlamentu, je na místě uvést, že namítaná protiústavnost úpravy umožňující dočasné přidělování soudců k Ministerstvu spravedlnosti, která byla z uvedeného nálezu zřejmá, žádným způsobem nesvědčí ve prospěch obžalovaného JUDr. Matuly, neboť kdo jiný než on jako soudce (který by z pozice své funkce měl znát zákon a všechny konsekvence včetně ústavních), si měl být této skutečnosti vědom a s tímto odůvodněním měl a mohl nabízenou stáž odmítnout.

K dalším námitkám Ústavního soudu je třeba uvést, že ač nalézací soud provedl všechny relevantní důkazy, nepodařilo se v řízení objasnit, kdo vlastně vydal předmětný „pokyn“ a jaká byla v tomto směru role prvního náměstka [REDACTED] G [REDACTED] ovšem ani toto nemá na posouzení trestní odpovědnosti obžalovaných vliv, jak již bylo vysvětleno výše.

Pokud jde o případnou trestní odpovědnost [REDACTED] B [REDACTED] který návrhy JUDr. Matuly rovněž aproboval, přestože si byl vědom jejich protiprávnosti a nedůvodnosti, je třeba zdůraznit, že jeho úmysl (kdy takto učinil až poté, co mu JUDr. Matula řekl, že jedná o pokyn shora) prokazatelně nesměřoval k nějaké nekalé pomoci odsouzeným T [REDACTED] a B [REDACTED]. Je sice možné v tomto směru hodnotit postup [REDACTED] B [REDACTED] kriticky, ale zajisté není možné z něj dovozovat trestní odpovědnost. Nakonec byl to právě on, kdo na uvedený pokynový případ ministra JUDr. Pospíšila upozornil. Samozřejmě nelze zde opominout zásadní věc, a sice že [REDACTED] B [REDACTED] nebyl pro inkriminované jednání obžalován ani obviněn, tudíž jakékoli úvahy v tomto směru jsou prakticky irelevantní.

K výtce obhajoby ohledně soudem doplněného dokazování „v rozporu, případně nad rámec nálezu Ústavního soudu“ se soud podrobně vyjádřil již v rámci hlavního líčení dne 23.2.2017. Pro úplnost by zde rád shrnul, že je sice pravdou, že státní zástupce prokazuje vinu obžalovaného a pro podporu svých tvrzení může navrhopvat a provádět důkazy, ovšem to nezbavuje soud povinnosti, aby sám doplnil dokazování v rozsahu potřebném pro své rozhodnutí (viz poslední věta ustanovení §2 odst. 5 tr. řádu), což také náležitě učinil.

Soud zamítl návrh obhajoby na doplnění dokazování obsahem spisu Nejvyššího soudu sp. zn. 4Tz 40/2010 vedeného o podané SPZ ve prospěch ods. T [REDACTED] a B [REDACTED] ke zjištění do kdy byli ještě kontaktní a v návaznosti na jaké rozhodnutí opustili ČR, neboť předmětnou informaci nepokládá pro posouzení viny obžalovaného JUDr. Matuly za relevantní, když odsouzení T [REDACTED] a B [REDACTED] výkonu trestu unikli již tím, že byli z jeho výkonu (příčiněním JUDr. Chrástského a JUDr. Matuly) nezákonně propuštěni a místo jejich pobytu zde hrálo roli pouze do té míry, že nebylo již ve věznicí. Kde se fakticky zdržovali a kdy a jak odcestovali do Thajska, jsou informace bez právního významu k projednávané věci. Rovněž zajištění důkazu vyžádáním statistických údajů Ministerstva spravedlnosti ohledně počtů ministryní JUDr. Kovářovou podaných SPZ, včetně jejich specifikace co do jejich počtu dle obsahu (např. s rozlišením zda byli podáni do viny, do trestu, ve prospěch, v neprospěch atd.) soud zamítl, neboť požadované informace nemají vliv na posouzení trestní odpovědnosti obžalovaného, když výjimečnost či ojedinělost návrhů na přerušení či odložení výkonu trestu zde není dovozována z jejich četnosti, nýbrž ze zřejmých nezákonností ve vztahu k vysoké míře pravděpodobné úspěšnosti podané SPZ. Jelikož na posouzení jednání JUDr. Matuly nemůže mít vliv, jak nyní Ministerstvo spravedlnosti řeší kauzu bývalého spoluobžalovaného, dnes již pravomocně odsouzeného JUDr. Chrástského (z podnětu podaného podnětu ke stížnosti pro porušení zákona), kde je skutková situace trochu jiná a jeho postavení poněkud odlišné, zamítl soud i tento návrh obhajoby na doplnění dokazování. Soud vnímá jako postačující informaci, že předmětný podnět byl ministrem spravedlnosti odložen. Pro nadbytečnost pak zamítl soud též návrh státního zástupce na doplnění výsledku [REDACTED] B [REDACTED] ohledně toho, zda oponentní stanovisko [REDACTED] J [REDACTED] bylo součástí spisového materiálu, který zpracovával JUDr. Matula v době, kdy jej on připodepsal, protože takto zjištěná informace soudu nemůže ozřejmit, zda bylo předmětné stanovisko jeho součástí, když spis postupoval instanční cestou od JUDr. Chrástského k [REDACTED] G [REDACTED] a dále k ministryni.

V návaznosti na výsledky provedeného dokazování soud popis skutku oproti obžalobě nepatrně upravil tak, že vypustil pasáž o tom, že JUDr. Matula odstranil ze spisového materiálu návrh na odložení podnětu zpracovaný [REDAKCE] J [REDAKCE] neboť tato skutečnost nebyla prokázána a dále jej predcizoval, když do něj doplnil popis okolností tvořících subjektivní stránku a okolností zvyšujících škodlivost realizovaného propuštění odsouzených. Provedená úprava skutku se však nedotkla jeho totožnosti, kterou je třeba mezi obžalobou a rozsudkem zachovat.

Obžalovaný JUDr. Matula (shodně jako již odsouzený JUDr. Chrástecký) svým jednáním, popsáním ve skutkové větě výroku tohoto rozsudku, naplnil skutkovou podstatu **přečinu nadržování podle § 366 odst. 1 tr. zákoníku**, neboť s úmyslem dosáhnout přerušení výkonu trestu odsouzeným T [REDAKCE] a B [REDAKCE] (aby jim umožnil z výkonu trestu uniknout), postupoval při vyřizování předmětné věci naprosto nestandardním způsobem, spočívajícím kromě změny v osobě referenta podnět vyřizujícího, zejména ve vypracování návrhu rozhodnutí o přerušení výkonu trestu odnětí svobody, ačkoliv tento postup je zcela výjimečný, což kromě výpovědí svědků ([REDAKCE] B [REDAKCE], [REDAKCE] J [REDAKCE] JUDr. Kovářové a JUDr. Pospíšila) lze dovodit rovněž z ustanovení výše citovaného čl. 5 rozhodnutí ministryně spravedlnosti č. [REDAKCE] o vyřizování podnětů k podání SPZ, a nebyli pro něj zde zákonné důvody. Přestože motiv obou k jejich protiprávnímu jednání zůstal soudu utajen, nic to nemění na jeho právní kvalifikaci, neboť tento není povinným znakem skutkové podstaty přečinu nadržování. Pokud jde o subjektivní stránku, soud shledal u obžalovaného zavinění ve formě úmyslu přímém, jak již bylo rovněž výše podrobně vyloženo. Jednání obžalovaného i již odsouzeného, vykazuje znaky vyšší společenské škodlivosti, protože využili svého postavení a pracovního zařazení na Ministerstvu spravedlnosti ke spáchání trestné činnosti a zcela bezprecedentním způsobem zasáhli do trestní věci již pravomocně skončené. Oba tak zcela zásadně poškodili víru v objektivitu řízení o podnětech ke stížnostem pro porušení zákona na Ministerstvu spravedlnosti.

Trest soud obžalovanému JUDr. Matulovi ukládal v souladu s ustanovením § 39 odst. 1 tr. zákoníku, když přihlédl především k povaze a závažnosti spáchaného tr. činu, k poměrům pachatele, k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnosti jeho nápravy, jakož i k chování po činu. Jedinou polehčující okolnost, kterou soud u obžalovaného shledal, je jeho dosavadní beztrestnost a občanská bezúhonnost, což ovšem nelze s ohledem na jeho společenské postavení a profesní zařazení přeceňovat. Závažnost spáchaného přečinu je nutné hodnotit jak z pohledu zákonné trestní sazby, tak i z pohledu konkrétních okolností případu. Za situace, kdy je obžalovaný ohrožen trestní sazbou až do 4 let odnětí svobody, má vysokoškolské právnické vzdělání, významné společenské postavení a dosud nikdy nebyl trestán či trestně stíhán, dospěl soud k závěru, že přiměřeným trestem za jeho protiprávní jednání je trest ještě výchovného charakteru v trvání 18 měsíců s podmíněným odkladem jeho výkonu na delší zkušební dobu v trvání 3 let (jak byl soudem uložen již v předchozím rozsudku). Při zohlednění celkové délky trestního řízení soud nakonec obžalovanému tento trest zmírnil a uložil mu jej v trvání 12 měsíců s podmíněným odkladem na 2 roky. Vzhledem k tomu, že se v hlavním líčení neprokázalo, že by měl ze svého protiprávního jednání finanční profit, resp. majetkový prospěch, soud mu uvažovaný peněžitý trest neuložil.

P o u ě n í : Proti rozsudku lze podat odvolání **do 8 dnů** ode dne doručení písemného vyhotovení tohoto rozsudku k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího. Právo podat odvolání nenáleží osobám, které se ho výslovně vzdaly. Odvolání musí být ve stejné lhůtě odůvodněno tak, aby z něho bylo patrné, v jakých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo, jsou odvoláním vytýkány.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Poškozený může podat odvolání proti výroku o náhradě škody, nebo proti tomu, že takový výrok učiněn nebyl. Obžalovaný je oprávněn podat odvolání pro nesprávnost výroku, který se jej přímo dotýká. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

V Praze dne 29. června 2017

Mgr. Ing. Mária Petrovková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost: Pospíšilová